

Újfolyam

77. szám

FASORI HARANGSZÓ

www.fasor.hu

A Budapest-Fasori Református Egyházközség hírmondója

2019. október

*„Nem ilyen-e házam Isten színe előtt? Örök szövetségre lépett énvelem, benne elrendezett és biztosított mindent. Minden javam, minden örömöm ötöle származik.”
(2Sám 23,5)*

AZ ÚR, AKI CSIPKEBOKORBAN LAKIK...

„Józsefre ezt mondta: Megáldotta földjét az Úr az égből hulló harmat ajándékával és a lenti vizekkel: nap érlelte ajándékkal, hold sarjasztotta ajándékkal, az ősi hegyek javaival, az örök halmok ajándékával, a föld bőséges ajándékával, a csipkebokorban lakónak kegyével. Szálljon ez József fejére, a testvérek közt megszenteltnék fejére!” (5Móz 33,13–16)

Az elmúlt 5-6 évben a presbitériumban, szolgatársi körökben, kollégiumunk pedagógusaival beszélgetve nagyon sokszor szóba került a Csipkebokor óvoda elhelyezésének feszítő kérdése. Hányszor éreztük, hogy a lehetőségeink határához jutottunk! Milyen gyakran szembesültünk azzal, hogy vannak elképzeléseink, de valahogyan bármerre indulunk, mindig csak korlátokba ütközünk! Ezek között a vívódások között sokszor vigasztalt és bátorított engem ez a néhány áldó mondat, amelyet halála előtt mondott el Mózes. Utolsó üzenetként Isten népe törzsei számára hirdette meg az Úr kegyelmét; annak a gyönyörű könyörgésnek a bevezetése ez, amely József fiaira nézve formálódott ki a szívében. Hadd adjak most át valamit abból az ajándékból, melyet én ezekben a küzdelmekkel teljes időkben Mózes szavaiból kaptam.

Különös, mély szeretettel elmondott üzenetet fogalmaz meg Isten szolgálja József törzsei, Efraim és Manassé számára. Az Úr bőséges ajándékairól beszél, amelyek körülveszik őket. Feltekint a harmatot hintő égre, majd lenéz a föld alól felbuzgó vizekre: itt is, ott is Isten jóságát látja meg. A nappal és az éjszaka egyaránt az Ő gazdagságát adja tovább. A hegyek, a halmok, a dúsán termő földek – mind-mind az Ő szeretetét hirdetik.

Szinte érezzük, hogy mondaná még, de már kifogy a szóból, és akkor olyasmi tör föl szíve legmélyéből, ami egészen személyes bizonyágtétele, és aminél nagyszerűbb nincsen: „a csipkebokorban lakónak kegyéről” tesz vallást mint a legtöbbről, amiben emberfia részesülhet.

Ki is ez a „csipkebokorban lakó”? A mindenség Ura, Teremtője, választott népének Szabadítója, Megszentelője – a dicsőséges Isten. De hát – kérdeznénk Mózesről – hogy lehet ilyet mondani: hát ennyit sem tanultál meg 120 esztendő alatt, hogy Őt még az egek egei sem fogadhatják magukba? Hogyan lakozhatna egy csenevész kis pusztai bokorban?

Persze, hogy tudta ezt Mózes, meggyőződött ő az Úr jelenlétéről Egyiptomban, a szabadítás nagy tetteiben, látta cselekedni a Vörös-tenger szétválasztásában, az üldöző egyiptomi hadsereg elpusztításában, a felhőoszlopban, a tűzoszlopban, talán megszáolni sem tudta, hányszor csodálkozott rá gondviselő szeretetére a pusztában, a mannában, a sziklából fakasztott vízben; még dicsőségét is szemlélhette a szent hegyen. Igen, Isten nagysága körülöleli a világot, amelyet nekünk lakhelyül ajándékozott, de ő, Mózes, mégiscsak ott, a csipkebokornál találkozott vele! Ott hallotta meg szólító szavát, ott rendítette meg a szívet gondoskodása, bölcsessége, ellenállhatatlan hatalma, minden akadályt leromboló kegyelme. Ott töltötte be őt is az első szeretet tüze a szabadító Úr iránt. Erre a találkozásra gondol újra, ki tudja, hányszor az azóta eltelt 40 évben; és azt mondja megrendülten: ebben a csodában legyen részetek nektek is!

Mit ér a csipkebokor? Önmagában nem sokat! A büszke fenyő, a gazdag gyümölcsöt hozó barackfa, a dúsan termő szőlő mellett észre sem vesszük. Ha mégis, talán csak zavarba ejt – legszívesebben tövestül kihúznánk, hogy ne zavarja meg az összképet. És mégis: olyan életet átformáló esemény helyszíne lett Mózes számára, melyhez hasonlót nem élt át sem az egyiptomi fáraó palotájában, sem apósa, Midján papja mellett, de még a választott nép körében sem. Mert a mindenség Ura úgy határozott, hogy abból a semmi kis bokorból szólítja meg, hívja el, küldi el arra az életre, amelyre megalkotta őt. Így lett a csipkebokor Isten megújító kegyelmének megrendítő helyszíne – és ennek a kegyelemnek a szimbóluma Mózes számára.

De jó volt ennek a fényében nézni az elmúlt 10 esztendőben azokra az óvodai körülményekre, amelyek nagyon messze voltak az ideálistól. A pici csoportszobák, amelyek csak a beépített galériával feleltek meg a szabványmereteknek, ahol szülői értekezleteken alig fértünk el; a közösen használt mosdó, amelyet percre pontosan előre el kellett osztani a csoportok között, hogy egyiknek se boruljon a napirendje; az aprócska, több funkciót betöltő nevelői szoba; a saját kert hiánya, a kicsiny gyermekekkel játszótérre vándorlás naponkénti terhe; aztán az 5 csoport két különböző épületben történő elszállásolása; hogy a pedagógusok alig találkoztak egymással... De ezek közepette Istennek kedves volt, hogy 3-4-5-6 éves gyermekek, szülők, nagyszülők, óvó nénik, dajkák – ki tudja, hányan, több százan – találkozhassanak vele, meghallják az Ő hívását, elinduljanak azon az úton, amelyre küldeni akarta őket.

Aztán következtek az építkezés hosszan elhúzódó hónapjai, amelyeket meg-megszakítottak, megsokszoroztak a bizonytalanságok, a váratlanul felbukkanó akadályok, a nem tervezett, megoldandó feladatok. Mennyi vigasz-

talást jelentett a bizonyosság, hogy bármennyig tartson is ez az időszak, bármilyen lesz is az elkészült épület: az teszi értékké, az formálja majd hasznossá, aki egy csipkebokorban is meg tudta tenni azt, amit akart.

Milyen nagyszerű, hogy most a gyönyörű, új óvodát, szépen felszerelt szobáit, ötletesen berendezett ifitermünket és hittanos szobánkat, a színes játszóteret csodálva ugyanazt kérhetjük gyülekezetünkre, gyermekeinkre, pedagógusainkra, hittanoktatóinkra gondolva, amit Mózes József utódai számára: hordozza, hirdesse, adja tovább mindez a csipkebokorban lakónak kegyét! Legyen minél többeknek az Úrral való találkozás helyévé! Hogy amikor megöregszenek, ahogy sorolni kezdik Jézus Krisztustól kapott gazdag kincseiket, végül csak oda jussanak: a legcsodálatosabb kegyelem az, amelyet attól kapunk, aki itt lakik, aki itt szólított meg egyszer minket!

Mi természetesen nem köthetjük ide azt, akit az egek egei sem fogadhatnak magukba. A csipkebokor jelentősége nem önmagában van. De Ő, aki azt a csipkebokrot kiválasztotta arra, hogy hatalmasat fordítson a történelem menetén, idekötheti magát. Mi pedig imádságban leborulhatunk elé, és könyöröghetünk azért, hogy ez az épület valami hasonló csodát hordozzon; hogy aki ide eljön, maga is hódolattal vallja meg: itt van Isten köztünk!

Ha pedig minket méltat arra, hogy ezen a helyen, a templomban, a gyülekezetben, az óvodában vagy az iskolában az Ő nevében az Ő beszédét hirdessük, kérjük ezt alázattal: hadd legyek én is olyan csipkebokorrá, amelyből a Te hangod világosan, erővel, szeretettel megszólal! Újítsd meg azok életét, akiket ma a veled való örömben akarsz elhívni és sokak áldására elküldeni!

Pataki András Dávid lelkipásztor

HATALMAS DOLGOT TETT VELÜNK AZ ÚR

Óvodaátadó hálaadó istentisztelet

Isten szent tüze égjen itt! Ne megemésztő, hanem megelevenítő tűz! – mondta szeptember 15-i hálaadó istentiszteletünkön Bogárdi Szabó István, a Dunamelléki Református Egyházkerület püspöke. Új óvodánk ünnepélyes átadóján jelen volt Kövér László, az Országgyűlés elnöke, Soltész Miklós egyházi, nemzetiségi és civil társadalmi kapcsolatokért felelős államtitkár, valamint Vattamány Zsolt VII. kerületi polgármester is.

Szabó István prédikációjában megemlékezett róla, hogy 1933-ban, templomunk megépítésének 20. évfordulóján a fasori gyülekezet jeligét és pecsétet választott magának. A pecséten az égő csipkebokor látható, a jeligét pedig Mózes könyvéből vették: „Ég, de meg nem emésztetik.” És valóban! Ezt a megelevenítő tüzet érezhetjük a mai napig itt, a Fasorban, amióta csak templomunk megépült. S mi minden történt ez alatt a több mint 100 év alatt!

Biztonságos és jó hely

Mennyi csodát vitt végbe a kegyelmes Isten csak most, a legújabb időkben is! Erre emlékezett a püspök, a meghívott állami, önkormányzati és egyházi vezetők, Somogyi

Péter elnök-lelkészünk és Devich Márton főgondnokunk. Összeállításunkban a hálaadó istentiszteleten és az azt követő ünnepi közgyűlésen elhangzott beszédekből idézünk.

Valamennyi megszólaló Isten csodáját emelte ki. „*Hatalmas dolgot tett ezekkel az Úr! Hatalmas dolgot tett velünk az Úr, ezért örvendezünk*” – idézte Zsolt 126,2–3-at Somogyi Péter. Még két évvel ezelőtt is kétséges volt, hogy a templom mögötti egykori tanonciskola, amelyben a Julianna iskola is működött, át lehet-e alakítani óvodává, mivel a hazai hatósági előírásoktól igencsak eltérő műszaki paraméterekkel rendelkezett. Bersizák Zoltán presbiter csapatának tervezőosztalán azonban csoda született, s a hatósági engedélyek szép sorban megérkeztek. Szemet gyönyörködtető kívül-belül a modernista, minimál stílusú új óvodaépület, amelyet már birtokba is vettek a legkisebbek.

Valódi, Istent dicsőítő hálaadást tartott a gyülekezet szeptember 15-én. Különösen is jó volt hallani a megszólalások végén: soli Deo gloria! Nem az embert, nem az épületet megálmódókat, nem a tervezőket, nem a kivitelezőket, nem a koordinátorokat ünnepeltük elsősorban – bár őket is hálával köszöntöttük, hiszen szívüket-lelküket, tudásukat, idejüket, energiáikat adták a munkába –, hanem Istent, akitől kaptunk és most is kapunk mindent. A fasori gyülekezet nevében Devich Márton főgondnok köszönetet mondott mindazoknak, akik az elmúlt években segítettek a munkát a legapróbb dolgoktól a legnagyobbakig, s azoknak is, akik mindvégig hűségesen imádkoztak a megvalósulásáért.

Vattamány Zsolt, Soltész Miklós, Kövér László és Szabó István az óvodaátadón

A végeredmény egy korszerűen felszerelt, 21. századi, modern épület lett, amelyben minden adott ahhoz, hogy óvodásaink biztonságos és jó helyen növekedjenek. Az új nevelési intézményt a pedagógusok, szolgáltatók töltik meg lélekkel, hogy szép és igaz dolgokat lássanak és halljanak itt a gyermekek! – mondta Bogárdi Szabó István, aki 2Krón 26 alapján hirdette az Igét. Arra hívta fel a figyelmet, hogy az óvodai képzés általában a kisgyermekkor azért fontos, mert az alapdolgok 6 éves korig dőlnek el. „Azután már csak kármentés folyik” – hangsúlyozta. Nem mindegy tehát, hogy mire irányítják a legkisebbek figyelmét. „Azt kívánom, hogy sok szívben dőljön el itt 6 éves korig minden” – fogalmazott.

Jó úton járni és letérni róla

A püspök ünnepi igehirdetésében Uzzijjá király történetén keresztül mutatta be, mit jelent a jó úton járni s mit jelent letérni róla. *„Tizenhat éves volt Uzzijjá, amikor uralkodni kezdett, és ötvenkét évig uralkodott Jeruzsálemben. [...] Azt tette, amit helyesnek lát az Úr, egészen úgy, ahogyan apja, Amacjá tette. Az Istent kereste Zekarjá idejében, aki istenfélelemre tanította, és amíg az Urat kereste, sikert adott neki az Isten. [...] Amikor azonban megerősödött, vesztére felfuvalkodott, és vétkezett Istene, az Úr ellen.”* (2Krón 26,3–5.16) Uzzijjá élettörténete példa a mai kor embere számára is. Mert amíg az Urat kereste – hallottuk az igehirdetésben –, amíg Istent félte, s azt tette, amit helyesnek lát az Úr, addig sikert adott neki Isten. Amint azonban letért a helyes útról, Isten elvette tőle a királyi hatalmat, megverte poklossággal, kiűzetett a templomból és a palotából, s fia, Jótám vette át tőle a hatalmat. A jelenre terelve a szót az igehirdető úgy fogalmazott, hogy azok a szülők, akik ebbe az óvodába hozzák gyermekeiket, azt várják, hogy majd szép és

igaz dolgokat hallanak itt, s teljes és igaz életre vezetik őket. De azt is várják, hogy a pedagógusok által elindulhatnak a siker felé. Uzzijjá története arra figyelmeztet, hogy a siker felfuvalkodottá teheti az embert. A felfuvalkodott ember ugyanis nem féli és nem keresi Istent. S valóban. A siker veszélyes valami! – mutatott rá. Péld 1,7 mondja: *„Az Úrnak félelme az ismeret kezdete...”*, régi fordítás szerint *a feje, csúcsa, teteje*. Azaz nincs valódi bölcsesség Isten nélkül. „A bölcsesség semmi egyéb, mint Isten félelme” – hangsúlyozta.

Utalt arra, hogy az istentisztelet elején a fasori kisgyermek a „Vezess, Jézusunk, s véled indulunk” kezdetű dicséretet énekeltek. „Ennél bölcsebben életet elkezdni nem lehet” – emelte ki Bogárdi Szabó István. Ha eltérünk a forrástól, Jézus Krisztustól, kisziklik az életünk, s egyszer csak azt vesszük észre, hogy gyámság alá kerülünk, mint Uzzijjá király. „Isten keresése, az Ő akaratának a betöltése – ez a bölcsesség kritériuma. Az Úr félelme a jó irány, ez vezet el egyedül Istenhez. Uzzijjá példája tanítson bennünket arra, hogy féljük az Istent, Őt keressük, s tegyük azt, amit helyesnek lát az Úr. Ti magatok is szüntelenül kövessétek Őt, féljétek Őt, mert ez az igazi bölcsesség kritériuma, minden igaz bölcsesség kútfeje” – hangsúlyozta, hozzátéve: nem a siker a végső cél, mert akkor kisziklik az életünk. Jézus Krisztus, főpapunk és hű kezesünk mondja: boldogok, akik Istent keresik – azaz Isten akaratának a keresése ad boldogságot. Arra kérte a szülőket és a pedagógusokat, hogy ezt tanítsák meg a gyermekeknek, mégpedig úgy, hogy jó példával járnak előttük, s ők is e szerint a bölcsesség szerint élnek.

3000 templom újult meg

A hálaadó istentisztelet után az ünnepi közgyűlést Devich Márton, a fasori gyülekezet főgondnoka nyitotta meg, aki ugyancsak azt

hangsúlyozta: jó átélni, visszanézni, hogy Isten milyen csodákon keresztül vezetett bennünket az elmúlt években, és hogy mennyire megajándékozottak vagyunk. Nagy időket élünk! – hívta fel a figyelmet. – „Jó, hogy nagyobb van itt a templomnál! Nagyobb van itt, közöttünk az óvodánál, a kollégiumnál! Nagyobb, mert Jézus Krisztus az Úr! Övé legyen a dicsőség!” – fogalmazott.

„Apáink akárhányszor templomot emeltek, iskolát is építettek mellé. Tudták, hogy hit és tudás együtt tarthat meg minket” – kezdte ünnepi beszédét Kövér László, az Országgyűlés elnöke az iraki Moszul szír ortodox érsekét idézve. Nekünk pedig rögtön eszünkbe jutott Reményik Sándor 1925-ben írt költeménye: „Ne hagyjátok a templomot, / A templomot s az iskolát!” A házelnök arra is kérte a hallgatóságot, emlékezzen azokra a keresztény közösségekre, amelyeknek üldözéseket kell elszenvedniük, s csak áldozatok árán tudják megtartani vagy újjáépíteni templomaikat, iskoláikat. Kiemelte: a 2010-es kormányváltás óta Magyarország visszaszerezte jövőjét, melynek nyilvánvaló jele, hogy „mi, magyarok nem bezárjuk a templomokat és az iskolákat, hanem újakat építünk”. A házelnök beszédében úgy fogalmazott: „egyetlen politika sem mondhatja meg az embereknek, hogyan éljenek, ugyanakkor minden felelős politika kötelessége, hogy megteremtse a tartalmas élet lehetőségét az emberek számára.” Az oktatási rendszeren belül az egyházi oktatás választása minden állampolgár szabad értékválasztása, amelyet a felelős politikának nemcsak tiszteletben kell tartania, hanem támogatnia is kell.

Az új óvodaépület is ennek a támogatásnak az eredménye, és azt példázza, hogy a szülők, az egyház és az állam összefogása közösséget teremt. Az elmúlt 9 évben a Kárpát-medencében 120 új templom épült és 3000 újult meg. „A magyar egyházak életében ilyen

rövid idő alatt ilyen mértékű gyarapodásra és megújulásra az elmúlt 100 esztendőben nem volt példa” – hangsúlyozta. A reformátusság jelentőségéről külön is megemlékezett. Mint mondta, az 500 évvel ezelőtti reformáció nemcsak a hitet újította meg, hanem általa a magyarságot is. „Teret nyitott anyanyelvi oktatásunknak, megerősítette és ma is erősíti nemzeti önazonosságunkat. Ez a nagyszerű teljesítmény és az alapjául szolgáló, mindig megújulásra képes értékrend adja a magyar reformáció közösségépítő és nemzetmegtartó erejét” – hangsúlyozta Kövér László. Mindennek a megismertetése és a megtartó erő átruházása pedig a legértékesebb útravaló, melyet a református nevelés és oktatás biztosít. Egyedül Istené a dicsőség! – zárta beszédét.

Elhangzott: a Magyarországi Református Egyház 30 milliárd forintot fordíthat óvoda-programjára, ebből több mint 40 óvoda épül, 25 pedig megújul. Emellett a határon túli magyar közösségek anyaországi támogatással összesen 160 bölcsődét és óvodát építenek. Mindenhol korszerű, jól felszerelt intézmények jönnek létre, melyek képesek a 21. században betölteni hivatásukat és felkészíteni gyermekeinket a magyar és az európai keresztény kultúra elsajátítására. Soltész Miklós államtitkár kiemelte: a református egyház – akárcsak a többi egyház – számíthat a kormány segítségére a jövőben is, hiszen tudják, hogy azok a nemzet és a kereszténység megőrzésében milyen fontos munkát végeztek és végeznek. Örömmel hallottuk az államtitkár bejelentését, hogy a fasori református templom is megújul, ehhez a napokban megkapja a kormány 300 millió forintos támogatását, s a közeljövőben azt az újabb 300 millió forintot is, amelyről még júliusban döntött az Országgyűlés.

Cseke Hajnalka

TÓVÁ LETT A DÉLIBÁB

Mint gyülekezeti életünk elmúlt negyedszázadának tanúi állunk meg most háladásra az ézsaiási Ige fényében: „Tóvá lesz a délibáb...” (Ézs 35,7)

Igen, Isten csodálatos terve valósult és valósul meg közöttünk. Előttünk jártak, és most mi összekapcsolódunk abban, amit Urunk az ő itt élő népére bízott. Magam csak az egyik tanú vagyok, sokan sokféleképpen részt vállaltak ebben a küldetésben a múltban és a jelenben is, hálával emlékezem és mondok köszönetet értük.

111 éves egyházközségünk, 106 éve sáfárodik intézményekkel: templomunk építésével párhuzamosan épült a fasori református tanoncotthon épülete, melyet 1913. június 15-én avattak fel. Ahol a most felavatandó, megújult épületünk áll, eredetileg egy korcsolyapálya melegedő-, öltözőhelyisége volt. Ami történt a mögöttünk lévő bő évszázadban, az egy kis szelete a magyar református oktatásügynek, neveléstörténetnek, s egyben boldog hitvallás a mindenható Istenről. Megpróbált és kipróbált küldetés ez itt, a Fasorban, hiszen emberi szándék szerint két alkalommal is megtörték folytonosságát. Ugyanaz a kommunista diktatúra vette el épületeinket, az elsőt először 1919 áprilisában, mintegy 6 hónapra, majd a másodikat 1948 szeptemberétől 44 évre. Urunknak azonban az volt a terve, hogy folytathassuk a ránk bízott feladatot mint az egyházközség küldetésének egyik részét.

Honnan hová érkeztünk?

Egyházközségünk részben kétkerületnyi területén élők száma az elmúlt száz évben 64 százalékkal csökkent, ma csak az egyharmada él itt az akkori lakosság létszámának.

Gyülekezetünk is inkább gyűjtőgyülekezetté vált, nagyon sok helyről érkezve találtak itt lelki otthonra. Azt azonban a mögöttünk lévő majd 25 évben tapasztaltuk, hogy Isten megerősítette missziói küldetésünket, fiatal családokat is hozott közénk, bízott ránk. Az ezredfordulón már megfogant szívünkben a gondolat, hogy óvodát indítsunk. Egyértelműen volt rá igény, azonban akkor ez még nem válhatott valóra, a 7. kerület vezetése sem támogattott ebben minket, bár lehetőség lett volna rá egy a háború után az egyházközségre hagyott villában, melyet elvettek, és az önkormányzat működtetett benne óvodát. Julianna iskolánk épületét is több ízben próbáltuk megújítani, tervek, pályázatok vannak mögöttünk, amelyek nem véletlenül, hanem Isten nagyobb terve

Somogyi Péter elnök-lelkész felidézi a múltat s a jelent, Isten sok csodáját. A háttérben: Devich Márton főgondnok

szerint nem valósultak meg. Ő mondja, és mi is tudjuk: „*Bizony, a ti gondolataitok nem az én gondolataim, és a ti utaitok nem az én utaim – így szól az Úr. Mert amennyivel magasabb az ég a földnél, annyival magasabbak utaim a ti utaitoknál és gondolataim a ti gondolataitoknál.*” (Ézs 55,8–9)

Magasabb gondolat vezetett minket, miközben imádságainkban hordoztuk mindazt, amit hitben láttunk. A rendelt idő Ura hozta el az alkalmas időt. 2008-ban egy üressé vált önkormányzati tulajdonú lakásóvodát végül rendelkezésünkre bocsátottak mint bérelhető helyiséget. Egy éppen akkori hagyaték tette lehetővé a felújítást. 3 csoportban kezdhettük el a munkát 64 óvodással, hálával, de rendkívül szűk helyen. Időközben többszörös túljelentkezést tapasztaltunk, volt, aki még várt gyermekét kívánta előzetesen felírni, ha megszületik, majd 3 évesen biztosan legyen helye a Csipkebokor óvodában. Mindközben arra indította Isten a szívünket, hogy keressünk helyet, ahol több csoportban is működhetne óvodánk. Sok gondolat, sok épület került elénk ebben az időben a 6. és 7. kerület területén. Imádkoztunk és dolgoztunk, tárgyaltunk minden szinten. Egy jellemző szófordulatban foglaltam össze, ami velünk történt magamnak és másoknak. Mellettünk üresen maradt egy nagy épület-együttes, amely most érdekesebb jövő elé néz. Amikor helyet kerestünk, akkor még üresen állt.

Isten jobbat gondolt

Elképzeltük, hogy milyen sok minden megvalósulhatna ott. Ahogyan megállunk

a Városligeti fasorban templomunk előtt, ez a szomszédos épületegyüttes. Ezt látva először mi is balra gondoltuk a megoldást, de Isten jobbra készítette el, jobbat gondolt számunkra. Milyen jelképes és beszédes szójáték ez, de milyen pontos terv és kivitelezés! Isten magasabb útján járhattunk az ő kegyelméből: „*Saját füleddel hallhatod a mögötted hangzó szót: Ezen az úton járjatok, se jobbra, se balra le ne térjetek!*” (Ézs 30,21)

Mindezt megelőzte és előkészítette 2011 tavaszán hozott határozatunk, amely szerint két intézményünket a múlt öröksége és a jövő reménysége fényében kollégiumi keretbe összefogjuk. Vegyük most számba. Az egyházközség telkén tehát az elmúlt 106 évben fasori református tanoncotthon, református teológiai internátus, református elemi iskola, hatosztályos, majd nyolcosztályos református általános iskola, azután kibővítve két óvodai csoporttal. Most pedig ötcsoportos református óvoda és reménységünk szerint hats csoportos óvoda működik majd a közeljövőben. Az oktatás, nevelés széles spektruma, színképe, lehetősége ez, mintegy 8 féle intézmény mindösszesen. Az első létszám 70 fő volt, középiskolai korosztály (1913–1919). A második főiskolai hallgatókból állt ugyancsak ennyi fővel (1920–1926). Majd elindult a Julianna Elemi Iskola 160 fővel (1926–1948). Ezt az épületet hamar kinőtte az iskola, hiszen ez volt az első református elemi iskola a fővárosban. 1936-ban 5 hónap alatt épült újjá, tulajdonképpen mai formájúvá az épület. Ebben az épületben indult újra 1992. szeptember 6-án a Julianna Református Általános Iskola. 24 fő kezdhette meg a tanulást az akkor még Rottenbiller utcai iskola egy tantermében (1992–2009). Majd ez bővült nyolcosztályossá, miközben óvodánk elindult 2008 őszén. Nyolcosztályos rendszerű, tervünk szerint 16 tanuló csoportos általános is-

A gyermekek birtokba vették az új termeket

kolánk számára már szűknek bizonyult az épületünk, mely annak idején elemi iskolának épült. Helyet kerestünk óvodának és iskolának is. A 7. kerületi önkormányzat vezetése a tárgyalások, keresések közben lehetővé tette, hogy bérleményként 2011-ben két osztály helyet kapjon a Rottenbiller utcai üres iskolaépületben. Ez az épület található jobbra templomunktól. 2012 júniusában a felső tagozat költözött át, hiszen annak az épületnek az adottságai sokkal optimálisabbak voltak a miénkénél. Így 2014-ben elindíthattunk 2 plusz csoportot Csipkebokor óvodánkban, a Julianna iskola épületében, a felszabadult helyen. Hatalmas lépés volt ez. Ezután 2014-ben átköltöztünk a Rottenbiller utcai épületbe a teljes iskolánkkal, melyet bérbe vettünk. Így felszabadult iskolaépületünk, melyben 2 óvodai csoportunk működhetett.

Mindig csak egy lépést láttunk...

Hitben jártunk, nem láttunk mást, csak mindig egy lépést.

2016 olyan fordulatot hozott, amilyenre nem is számíthattunk. Egy pályázat reménye arra indított, hogy próbáljuk meg meglévő épületünket áttervezni óvodává. Majd a magyar kormány támogatása 2017 elején teljesen új dimenzióba helyezte eddigi munkánkat, imádságainkban remélt álmainkat. A zsoltár szavaival valóban „*olyanok voltunk, mint az álmodók*” (Zsolt 126,1). Tudjuk és valljuk, hogy az Úr cselekedett értünk és velünk, emberi eszközein keresztül is. „*Akkor megtelt a szánk nevetéssel, és örömkialtás volt nyelvünkön. Ezt mondták akkor a népek: Hatalmas dolgot tett ezekkel az Úr! Hatalmas dolgot tett velünk az Úr, ezért örvendezünk.*” (Zsolt 126,2–3)

2017-ben átköltöztünk két óvodai csoportunkkal a Rottenbiller utcai épületbe, melyet a magyar kormány támogatásából megvásárolhattunk telkeivel együtt az önkormány-

zattól. 2018-ban pedig megkezdődhetett az építés régi épületünk újjáépítésével, illetve iskolaépületünk felújításával. Rendkívüli idő az, mely mögöttünk és előttünk áll. Korszerű körülmények között, védett környezetben, itt, a város szívéhez közel szolgálhatjuk Isten dicsőségét és nemzetünk, hazánk javát közfeladatot ellátó intézményrendszerünkön keresztül is. 2019. szeptember 2-án megindulhatott a nevelés és oktatás megújult épületeinkben.

Jelenleg óvodánkba 117, iskolánkba 315 gyermek jár, összesen 432 fő. Ez a kezdeti, 1913-as, első intézményi létszám hat-szorosa. Tóvá lett a délibáb! Isten tervének megvalósulása ez, s ez folytatódik a dolgozók hétköznapi világában hálással, hitben, reménységben és szeretetben! Köszönet minden imádkozó, támogató és munkás kezért! Köszönjük mindazoknak, akik az újraindításban, az utána való időben vezettek, szolgálták ezt az ügyet. Vannak, akik már nincsenek közöttünk, vannak, akik még itt vannak. Hálás szívvel köszönjük az óvodánk indításában, vezetésében részt vállalók hűségét, munkáját. Szeretettel gondolunk rájuk, minden munkatársunkra pedagógustól a technikai dolgozóig. Ők végezték a munka oroslánrészét, mindazt, amiért megépültek ezek az életterek. Tudjuk, hogy nem volt hiábavaló munkájuk az Úrban!

Szebb és teljesebb összefoglalása nem is lehet mindennek, mint Isten Igéje: „*Ó, Isten gazdagságának, bölcsességének és ismeretének mélysége! Mily megfoghatatlanok az ő ítéletei, és mily kikutathatatlanok az ő útjai! Mert »ki értette meg az Úr szándékát, vagy ki lett az ő tanácsadója? Vagy ki előlegezett neki, hogy vissza kellene fizetnie?« Bizony, őtőle, őáltala és őreá nézve van minden: övé a dicsőség mindörökké. Ámen.*” (Róm 11,33–36) Valóban soli Deo gloria!

Somogyi Péter elnök-lelkész

EGY TÉRBEN, EGY KÖZÖSSÉGBEN VAGYUNK!

Derűs arcok, felszabadultan szaladgáló gyerekek, ígék és színes rajzok a falakon. Beáramlik a fény a tágas térbe és a szívekbe. A Csipkebokor óvoda új épületét örömmel vették birtokba az ovisok.

Otthonosan mozognak benne a szülők, óvónénik is. Megkérdeztük az érintetteket, milyen az új hely.

Zila Péterné Marika óvodavezető:

A legfontosabb, hogy végre együtt vagyunk, mindenki egy helyen. Megszűnt a két óvodarész közötti fizikai távolság, így elérhetjük egymást, ha szeretnénk együtt imádkozni vagy bármit megbeszélni. Tehát fizikálisan is közösséget alkotunk. Ez az óvoda munkatársi és gyermekközösségére is igaz.

A másik, döntő jelentőségű változás, hogy nem kell többé játszótérre járnunk. Itt lehetünk az udvaron biztonságban, védetten. A gyerekek is megélik egymással a közösséget, a testvérek, a csoportok is találkozhatnak. Csodálatos lett az udvarunk, a beépített játékok szakmai szempontból is a lehető legjobbak a gyerekeknek. Amit ebből a területből ki lehetett hozni, azt sikerült.

Az épületben tágasak a terek, világosak, szépek a szobák, esztétikailag és szakmailag is sokkal jobbak a körülmények, mint korábban. Persze egy új épület belakásánál adód-

nak kisebb nehézségek, össze kell rázódnunk, új munkafolyamatokat kell megtanulnunk, de ezek az új helyzettel járnak.

A tornatermet a juliannás iskolásokkal közösen használjuk, a gyülekezetnek is vannak itt helyiségei, tehát a közös intézményi létünk is valahogy megjelenik az épületben. Jó érzés volt látni az ide belépő szülők lenyű-

gözött arckifejezését, elégedett mosolyát. Sokan mondtak köszönetet, a gyerekek és a szülők is élvezik az új helyet.

Dupla játékidő

Vitézné Erika óvodapedagógus: A gyerekek nagyon élvezik

„Nem kell többé játszótérre járnunk.

Itt lehetünk az udvaron biztonságban, védetten.” a játszóudvart. Az egyik kislány a múlt-

kor örömmel felkiáltott: Erika néni, dupla játékidő van! Érzékelik, hogy nem a sétával, a közlekedéssel telik az idő, hanem egyszerűen kijövünk az udvarra. Minden csoport együtt van, nem vagyunk elszakítva. Sokkal többet lehetünk szabad levegőn. A szobák nagyobbak, minden csoportszobához tartozik egy mosdó, ez sokkal szabadabb életet ad. A tornaterem, a konyhapult is hasznos, sok a tárolóhelyünk is.

Otthon vagyunk

Ági, szülő: A sósobát nagyon szeretjük, minden csoport hetente egy órát ott tölt. A csoportszoba tágas és napfényes. Nekünk tetszik ez a hely, otthon érezzük magunkat.

Halász Kinga

JÓ SZÓVAL OKTASD, JÁTSZANI IS ENGEDD!

Új örömünk – új ifjúsági, játszó- és hittantermek

Megszólalnak a fasori harangok: istentiszteletre hívogatnak. Barátságosan, meszse hangzón zengenek. Sokan sok irányból érkeznek templomunkba. Idősek, fiatalok, szülők, gyermekek csoportjainak felemelő látványa tárul a szemünk elé.

Szolgáltatavők gondoskodnak arról, hogy minden szép rendben menjen végbe. Az iskolások és óvodások egy része új helyre igyekszik. A gyönyörűen felújított, átépített egykori iskolában ugyanis az óvoda mellett helyet kapott néhány gyülekezeti, köztük gyermek-istentiszteleti közösség is. Az így birtokba vett három „leválasztott” terem berendezéséről szól e mostani írás.

Márton Márk, aki nyolc évig diákoskodott a Julianna iskolában, sokat beszélgetett édesanyjával, Melindával egy olyan különteremről a gyülekezetben, amely a gyermekek lelki épülését szolgálja, és sokféle játékra teremtene lehetőséget. A felsős osztályoknak csendesnapok és egyéb más alkalmak tartására is alkalmas lenne ez a helyiség.

Szomorú, hogy 2017. január 20-án véget ért Márk földi élete Veronában. Ezen a napon – ahogy édesapja megfogalmazta – Istennek egyvel több angyala lett. De lelkének tervezőasztalára már fiatalon fölrakta ezeket az álmokat, elgondolásokat. Devescseri Gáborral szólva „tervünk ma éltető eső, / az elgondolt jövőre hull, / s a szép jelenné lombosul.”

A megvalósítás lehetőségének eljöttével kapcsolódott be Melin-

da ebbe a munkába. Három terem ízléses, szakszerű berendezését valósította meg elveszített gimnazista fiuk emlékére. Először az alagsorban elhelyezkedő, két összenyitható szobába, az ifisek termébe lépünk be. Egy fába vésett felirat fogad: „Isten Igéje nyitja meg a lehetőségek ajtaját életünkben.” „Sokat imádkozunk – mondja Melinda – azért, hogy minél több fiatal előtt megnyíljk ez az ajtó.” Aztán sorra bemutat mindent, a Márkhoz köthető dolgokat is. Az egyik dekorációs falról szólít meg minket a konfirmációs Igéje: „*Boldog ember az, a kinek te vagy erőssége, s a te ösvényeid vannak szívében. [...] Erőről erőre jutnak, míg megjelennek Isten előtt a Sionon.*” (Zsolt 84,6.8) Ilyen boldog fiatalok mosolya vonzza a szemünket ugyanonnan. Ők azok – köztük Márk is –, akik az IKON budapesti református ifjúsági konferencia résztvevőiként együtt keresték Isten akaratát templomunkban. Márk szerette a muzsikát: zongorázott, hegedült, gitározott. Erre is utal a zenesarok, ahol zeneszerszámok sorakoznak a tapétára szerkesztett képeken. Az egészet egy hangjegysor ékesíti „A mennyben fenn, a trónusnál” ének dallamával.

*Márton Melinda
legkisebb fiával*

Márkot annak idején mélyen megérintette az osztályában egész évben látható, olvasható Lélek gyümölcse felirat. Ezt az Igét (Gal 5,22) az ő eredeti ötlete alapján szerelte fel a falra most Melinda. A termekben sok kép sok Igével harmonizál. Ezek jól illeszkednek a szobák funkciójához, hangulatához. A hegyek látványa is túlmutat önmagán Zsolt 121,1–2-vel összeszerkesztve. Bizakodást, biztatást kifejező zsoltár ez, csodálatosan szép és megrendítő imádság. A nagy hegyek Isten teremtett világról beszélnek, de aki följebb néz, az tudhatja, tapasztalhatja, hogy egészen az Úr védelme alatt áll – bármilyen veszély fenyegeti is.

A címben is felsejlő József Attila-versorok itt és most is lehetnek hangsúlyosak: „...jó szóval oktasd, játszani is engedd / szép, komoly fiadat!” A csocsó, darts, tv, legó, léghoki, székek, asztalok, táblák és minden más berendezési tárgy ennek szolgálatában áll. Méltán idézhetjük egy másik képről 2Kor 9,15-öt: „*Hála legyen Istennek kimondhatatlan ajándékáért!*”

Édes Gábor lelkész, az ifisek pásztorja örömeinek foglalatát Izrael honfoglalásához hasonlította. Ahogyan a választott nép az egyiptomi szabadság után, a 40 éves bolyongás, próbák és nyomorúság végén elfoglalhatta az ígért földjét, úgy költözhet most be az ifi a viszontagságos évek végén ebbe a megálmodott, megígért – s talán megérdemelt – otthonba. Hiszen ők maguk is szívesen, örömmel, lelkesen kivették részüket a berendezésében.

Melinda bizonyágtétele szerint mások is csatlakoztak e nemes feladathoz a gyülekezetből, az iskolából és az óvodából. Elmondta, milyen sokat jelentett neki e misszióban férje, Laci türelmes, szeretetteljes támogatása és fiuk, Roli segítségével. Ajánlotta is továbbgondolásra a következő Igét: „*Minden dolgotok szeretetben menjen végbe!*” (1Kor 16,14)

Tarcsa Edit hitoktató elismeréssel és Isten iránti hálával szólt arról, hogy a katekéták külön irodát kaptak. Így csendben, kényelmesen, nyugodt körülmények között tudnak készülni, alkotni. A gyerekek is jól fogják érezni magukat a leválasztható hittanteremben – mondta –, és a kicsik is a földszinti, gyönyörű szobában. Ezekben igei alkalmakat, játékos foglalkozásokat és egyéb gyülekezeti, missziós célú összefüggéseket tarthatunk.

Demeterné Harmathy Zsófia hitoktató rácsodálkozott Isten gyönyörű ajándékára, amelyben sokkal több valósult meg annál, mint amit imádságban kértünk, terveztünk, megálmodtunk egymás között. Bizonyára vonzó lesz mindazoknak, akik élhetnek a megteremtett lehetőséggel, Isten ajándékával. Itt a gyermekek s az ifjak az Igére figyelve tanulhatnak, s játszhatnak is önfelédten, jó kedvvel, építve önmagukat és egymást – Krisztus gyülekezetét.

A zsolttáros szavai juthatnak eszünkbe egy másik, falon függő képről: „*Közel van az Úr mindenkihez, aki hívja...*” (Zsolt 145,18)

Dévai-Józsa Gábor

VENDÉGSÉGBEN

Egyházkerületi presbiteri konferencia

Beszélgetésünk egy villamoson indult, amikor megszólított valaki. Meglátta a táskából kikandikáló *Fasori Harangszót*, és barátságosan mosolygott. Úgy tűnik, egy helyre tartunk – mondta.

Igen, a Pozsony úti református templomba igyekeztünk egy presbiteri konferenciára. A Jászai Mari téren szálltunk le, s bár jó irányba mozdultunk, a nagy házak közt bolyongva érdeklődtünk egy-egy járókelőtől. Kissé hosszúnak éreztük ezt a kis gyaloglást, de szerencsésen hazataláltunk. Ha templomba megyek, *hazamegyek*. Szerencsés vagyok. Ezt élhettem át az egész nap folyamán.

Néhány derűs arc oldotta a keményebb tekinteteket, az ismerősök pedig őszintén örültek egymásnak. Így, körültekintve nekem is öröm ült a szívemre, de egy kicsi gond is. A Dunamelléki Egyházkerületnek ez volt a 39. ilyen jellegű konferenciája. Bizony, korábban sokkal többen összesereglettünk, mint most. Osztálytársaim közül is csak Técsy Zsolt jött el Nagykőrösről. Szép számban érkeztünk ugyan, de a körülöttem nyüzsgő presbiter-tömeg maroknyi csapatnak tűnt ebben a nagy, tágas templomban. Falai megértően körülöleltek bennünket, és bizony hamar „belaktuk” az Isten házát. A Lélek munkálkodott.

A konferencia központi témája a *kapcsolat* volt. Ez engem különösen is érdekelt: mindenekelőtt az ember és Isten kapcsolata. A nyitóáhitatot Szloboda József esperestől hallottuk a 130. zsoltár alapján. Ez a záróéneke, a grádicok éneke lépcsőről lépcsőre vezet fel bennünket a templomba – a Lélek által. Tehát felkészülten érkezünk. Fohászkodtunk is énekelve: „Uram Isten, siess minket

megsegíteni”. Megsegített. A vetített képes előadásokat nagy érdeklődéssel és aktivitással fogadtuk.

A *személyes kapcsolattartásról* dr. Szabó Károly, a Presbiteri Szövetség Dél-pesti Egyházmegyei Területi Szervezetének elnöke beszélt, az *elektronikus kapcsolattartásról* pedig Balogh Szabolcs pasaréti presbiter. Dr. Viczián Miklós, a szövetség ügyvezető elnöke a *papíralapú kapcsolattartásról* mondta el rendszerezett, összefoglaló gondolatait. Mindhárom előadó bibliai alapon, sok Igével támogatottan tárta eléink mondanivalóját. Ezekből kétségkívül kiviláglott, hogy mennyi mindent tesznek, illetve tehetnek a presbiterek Isten országa építésében.

Nem lett volna észre és szívre egyaránt ható egyik sem, ha végül – vagy közben – nem teszem fel magamnak is a kérdést: megcselekedtem-e mindazt, amire tántumokat és kegyelmi ajándékokat kaptam az Úrtól? „*Tied, Uram, az igazság, mienk pedig orcánk pirulása...*” (Dán 9,7) Engem az egymás iránti szeretetről kifejtett gondolatok ragadtak meg: a gyülekezeti látogatásokról, a lelkigondozásról, az imádságról – arról, hogy a keresztyén emberért milyen küzdelem folyik korunkban. És a panaszosan felemlgetett akadályokról: nincs emberem, nincs időm, nincs gyakorlatom...

A weboldalak, honlapok céljairól és gondjairól egyaránt hallhattunk. Jó dolog általa is gyülekezetbe hívogatni, Istenhez vezetni embereket. Örülhetünk az így elérhető sok-sok prédikációnak. Az előadásokat mindhárom esetben a téma megbeszélése zárta. Sokan jutottak szóhoz. Beszéltek az adattárolás lehetőségeiről, az adatvédelem kezelésének problémáiról. Reagáltak a hirdetőtábláról,

a gyülekezeti újságról, a sajtókapcsolatról, a körlevelekről felvetett gondolatokra. Csatlakoztak a könyvek, a Biblia szerepéről mondottakhoz a gyülekezeti kapcsolatokban. Saját tapasztalataik közzétételével vizsgálózták az előadások igazságait. Jó volt hallgatni őket.

Egy ponton úgy vettem kezembe a *Harangszót*, hogy felmutatva szólok a benne rejlő kincsekről. (Lássátok, mi minden történik gyülekezetünkben, a Fasorban!) Ámde nem így történt. Valaki előttem kapott szót. A saját egyházközsége hitéletéről, kapcsolatairól, újságjáról beszélt nemes egyszerűséggel, gazdagon. Tanultam tőle. Aztán jött Szabó Dániel, mindannyiunk kedves, felkészült, nyílt szívű Dani bácsija. Arra buzdított, hogy keressük meg ellenségeinket a megbocsátás lelkületével. A lélekben örvendező, megbocsátó Krisztus-követő közelségében gyógyulnak a sérültek – mondta. Amit Istentől átadunk, az gyógyszerként hat a beteg lélekre. „Ne sírj, hanem dolgozz értünk!” – idézett egy ilyen embert.

És amikor a napirendek végéhez értünk, istentiszteletté magasztosult további együtt-létünk. Berkesi Gábor és Székely Tamás szolgáltak közöttünk. Ők voltak velünk egy korábbi alkalommal is, amikor feleségemmel és 7.-es osztályával gyülekezetlátogatásra

érkeztünk ide a Julianna iskolából. Örültünk nekik. Tamás fasori gyermek. Itt nőtt fel közöttünk. Édesanyja szerető gondoskodásában, gyülekezetünk ölelésében minden bizonnyal Isten terve valósult meg. Ő vezette, Ő hívta el a lelkészi szolgálatra, és Ő vezérli a továbbiakban is. Gábor a presbiterek nagy barátja. Tahí táborok, meghitt beszélgetések jutnak az eszembe a régebbi időkből. Olyan lelkipásztorként ismertem meg, mint aki lényeglátón, célirányosan hasogatja az Igét, örömmel hirdeti az evangéliumot. Húsvéthoz közeledve most is a feltámadás csodáját helyezte a szívünkre, s arra kérdezett rá: kicsoda nekem Jézus Krisztus?

Az úrvacsorai közösségben ő nyújtotta a kelyhet: „*Mindenre van erőm a Krisztusban...*” – mondta. „...*aki engem megerősít*” – folytattam azonnal. Igen közel áll hozzám ez az Ige. Amikor Nagykörösön befejeztük tanulmányainkat, és összegyűjtöttük a presbiterek vezérigéit, az enyém ez lett, Fil 4,13. Ugyanis szükségem volt erőre az élet, a szolgálat megannyi területén. Az a boldog bizonyosság munkált bennem, hogy mindezt csak Krisztusban élve kapom meg. Megkaptam. Kész tehát a válasz a kérdésre, kicsoda nekem Jézus Krisztus... Ővele mentem tovább a Duna-parti sétány tavaszba hajló, virágot bontó, szép fái között. Vissza-visszanézve a templom érdekes

tornyára. Felszabadultam, feltöltekezve, megerősödve – úgy, ahogyan ez konferenciáink után lenni szokott. De többnek tartottam egy fellobbanó kegyes hangulatnál, s Kosztolányival szólva „mégis csak egy nagy, ismeretlen úrnak / vendége voltam.” Vele vacsoráltam, Ő pedig énelem.

Dévai-Józsa Gábor

*Juliannás osztály
gyülekezetlátogatása
a Pozsonyi úti templomban*

ZAJLIK AZ ÉLET – ÚJRA IKON

Beszámoló a fasori református ifjusekről

Amikor megkérdeznek, mi újság az ifjúsággal, akkor mindig azt válaszolom: „Zajlik az élet.” S valóban, a fiatalok között mindig történik valami, mindig változik valami. Eből a „zajlásból” szeretnék néhány részletet felvillantani, megmutatni.

Az első az, hogy amikor az ifjúságra nézек, mindig hatalmas hála van a szívemben azért, hogy Isten megtisztel minket azzal, hogy újabb és újabb ifiseket bíz ránk. Nagy dolog, hogy a felnővő generációra Isten Lelke és Igéje lehet hatással, és ebben mi is feladatot kaphatunk. Az iskolaév előtt nagyon megerősített minket az Úr az ifjúsági táborban Zselickisfaludon augusztus 18–24. között. Átéltük, hogy felszabadít minket arra, hogy önfeledten tudjunk önmagunk lenni. Különösen is jó volt, hogy ennek az örömeivel és erejével kezdhettük az új tanévet.

Felkészülés

Mielőtt elkezdtek volna a szeptembert, az ifivezetői csapattal (Börcsök Fruzsina, Boross Sámuel, Demeter Ádám és Vértesy Máté) Marcelházán, az én kis falumban tartottuk évkezdő ifivezetői hétvégénket. Ez alkalommal meghatároztuk, hogy mi is az ifi számunkra, milyen irányba szeretnénk a munkánkat végezni. Arra jutottunk, hogy ha valaki megkérdezi, mi is az ifi, akkor a válasz az, hogy egy közösség, mely *Istené és mindenkié*. Fontosnak tartjuk, hogy minden, ami történik közöttünk, nem önmagáért létezik, hanem Istenért és Istennek köszönhetően. Ő az Úr, mi a szolgálói, „Ő a fény, mi színei”. Azt éreztük, hogy az elmúlt években próbáltunk mindent jól csinálni, jó programokat szervezni, ám kevés időnk maradt arra, hogy

igazán a lényeggel foglalkozzunk. Mégpedig azzal, hogy a fiatalokat nemcsak egy jó és befogadó közösségbe vonjuk be, hanem Istent mutatjuk be nekik, mint aki életük megújítója és vezére lehet. Változás, hogy ifivezetői csapatunk egyik tagja, Vértesy Máté szeptembertől a fiatal felnőttek körét erősíti. Reménység szerint nagy segítségünkre lesz a jelenléte abban, hogy könnyebben megtörténhessen az átmenet az ifi és a fiatal felnőttek köre között.

Alkalmak

Úgy döntöttünk, az első két alkalmunkat arra szánjuk, hogy megmagyarázzuk, mit jelent az, hogy a közösségünk Istené és mindenkié. Mi ennek az alapja, mi ennek a következménye? Azt szeretnénk látni, ahogy Isten életre kelti, átformálja az ifiseket, és távlatot ad a csapatunknak. Ezt továbbra is azzal próbáljuk segíteni, hogy a pénteki ifialkalmat továbbra is megtartjuk a 14–25 éves korosztálynak este 6 órától, melyet közös énekléssel, igemagyarázattal kezdünk, majd korosztályos csoportokban folytatjuk a beszélgetést. Ezután közösen vacsorázunk, beszélgetünk vagy játszunk.

Nagy dolog közösségünk életében, hogy szeptember 20-tól új helyen lehetnek az alkalmaink. Ezen írásban is hálásan köszönjük a gyülekezet vezetésének, hogy meglátták az igényt, hogy az ifiseknek szükségük van egy olyan helyre, amelyet sokrétűen tudnak használni. S köszönjük Márton Lászlónak és Melindának, hogy a még fiukkal, Márkkal megálmodott tartalommal töltötték meg ezeket a tereket. Hálát adunk Istennek, hogy a fájdalomból így is születhet áldás. Reméljük, sok örömet fog jelenteni mindenkinek az új élettér. Kicsit

úgy érezzük, hogy az utóbbi év az úgynevezett vándorlások éve volt, most pedig megérkeztünk a Kánaánba. Persze tudjuk, hogy itt, a földön nem lesz maradandó városunk, éppen ezért mi magunk is az örökkévalót akarjuk keresni bárhol, ahol helyet kapunk. Ezenkívül októbertől bibliatanulmányozó kis csoportokat fogunk indítani azok számára, akik szeretnének még jobban elmélyedni az Ige üzenetében. Ezeket a csoportokat erre felkért gyülekezeti tagok fogják tartani csoportonként 8-10 fiatalnak. Ebben az évben is 3 csoportot szeretnénk indítani.

Akikre lehet terhet bízni

Ami az ifjúságunk életét ilyenkor összefoglalja, az igazából már tavasztól lázba hozza, az az IKON budapesti református ifjúsági konferencia. Aki esetleg még nem hallott róla, ez egy olyan nagyszabású összejövetel, melyet a fasori ifisek álmodtak meg azért, hogy a budapesti ifisek találkozhassanak Istennel és egymással. Ezt idén november 8–9-én tartjuk templomunkban és a Julianna iskolában. A konferencia idei címe: *(M)érték*. Isten azzal kapcsolatban fog tanítani bennünket, hogy mit jelent az én értékem az Ő mérték nélküli szeretete fényében. Mitől vagyok értékes, ki mondja meg, hogy milyen mértékben vagyok értékes? Kire érdemes hallgatnom és kire nem? Fontos kérdések, amelyekre jó, ha választ kap egy mai fiatal. Isten áldja meg az igehirdetőnket, aki idén újra egy Fasorból elszármazó lelkipásztor testvérünk, Székely Tamás. Imádkozzunk, hogy meglássa, mi is igazán az aktualitása ennek a témának a résztvevők számára.

Jó megtapasztalni, hogy három IKON-nal a hátunk mögött van, aki átveszi tőlem a szervezését. Így a negyedik IKON-t már nem én fogom össze, hanem Böröcsök Fruzszi, aki nagyon jó vezetővé érett, és hála Istennek jó kezekben tudhatjuk az idejű IKON-t.

Büszke vagyok azokra a fiatalokra, akik több IKON szervezése után igazán jó vezetővé, szer-

vezővé váltak és olyan emberekké, akikre lehet terhet bízni. Hiszen nem egyszerű egy olyan konferenciát tető alá hozni, koordinálni, a legapróbb részletig megtervezni, ahol több száz fő fordul meg. Az előkészület, a lebonyolítás és az utómunkák rengeteg időt és erőt igényelnek, melyet ezek a fiatalok nem restek odaáldozni. Isten áldja meg őket ezért az áldozatos szolgálattért! Imádkozzunk a szervezőkért, önkéntes munkatársakért, hogy minden Isten dicsőségére történhessen. A gyülekezet abban tud segíteni, hogy hirdeti a 14–30 év közötti rokonainak, ismerőseinek, hogy érdemes eljönni erre a nagyon jó és színvonalas konferenciára. S abban lehet még segíteni, hogy imádkozunk azért, hogy legyen elég önkéntes, mert nagyon sokféle program és munka van, de a munkás kevés. Ha valaki bővebb információt szeretne megtudni az IKON-ról, érdemes megnézni a honlapunkat: *IKONBp.hu*.

Támogatói közösség

Az ifjúsággal kapcsolatban a szívemen van még, hogy szeretném, ha a gyülekezet többet tudna az ifjúsági munkáról. Szeretnék kiépíteni egy támogatói közösséget, akiről tudjuk, hogy szívükön viselik az ifjúság ügyét, imádkoznak érte, és lehetőségeik szerint erejükkel, idejükkel, beszélgetésekkel segítik az ifjúság életét. Ezeknek a testvéreknek szeretnénk küldeni mindig egy-két információt azzal kapcsolatban, hogy éppen mi zajlik a közösségünkben, milyen segítségre lenne szükség, illetve miért kérjük, hogy imádkozzanak. Akiben nyitottság van arra, hogy lehetőségeihez mérten támogassa ifjúsági munkánkat, jelezheti nekem személyesen vagy akár e-mailben az edes.gabor@fasor.hu címen. Isten adja meg, hogy ha célja egy ilyen támogatói közösség létrehozása, akkor ez szép rendben működhessen és élhessen! Isten legyen a gyülekezetünk és ifjúsága őriző pásztora!

Édes Gábor ifjúsági lelkipásztor

MIT JELENT SZABADNAK LENNI?

Ifjúsági hét Zselicén

2019 egy nyári vasárnapján 50 ifis Zselic-kisfalud felé vette az irányt. Tele kérdésekkel és gondolatokkal, hogy eltölthessenek egy hetet Isten közelében.

A legfontosabb kérdés talán az volt, hogy mi az oka annak, hogy itt vagyunk. Hiszen Isten mindannyiunkat valamilyen céllal vezetett ide. A Galatákhoz írt levél alapján elkezdtük kutatni, hogy mit is jelent szabadnak lenni, és szembesülnünk kellett azzal, hogy sokan úgy látják, van jobb választás számunkra Istennél. Az igazság az, hogy soha nem leszünk képesek arra, hogy a magunk urai legyünk, mindig függeni fogunk valamitől vagy valakitől. Pont ezért nagyon fontos, hogy az Istennel való közösségben nem kellenek eszközök és ideális körülmények ahhoz, hogy szabadok lehessünk. Isten megadja nekünk mindazt, amire csak szükségünk lehet. Tőle függeni a vele való bizalmi kapcsolatot jelenti. A legnagyobb szabadság az, ha valaki feltétel nélkül szeret, és úgy fogad el minket, ahogyan vagyunk. Ilyen mértékű elfogadás csak Istentől származhat. De a legnagyobb ajándéknak azt tartom, hogy a szabadság, melyet Jézusban kapunk, arra szabadját fel, hogy hálából az életünket vele való közösségben, az Ő akaratát keresve éljük.

A hét során rengeteg módon megtapasztalhattam Isten közelségét. Akár az alkalmak során Gábor mon-

dataiban, akár egy-két kedves szó, beszélgetés, közös éneklés formájában, amikor mindannyian teljes szívből dicsőítettük Istent. De leginkább a szerda esti imaközösségen, ahova az ifvezetők befogadtak minket is.

A keresztyény élet győztes élet

Hihetetlen volt látni, hogy a szolgálók mekkora energiával, kedvességgel és odaadással voltak jelen közöttünk, tényleg mennyi mindent tettek azért, hogy mi semmiben ne szenvedjünk hiányt. Csoportot vezettek, tematikus beszélgetéseket koordináltak, és szüntelenül megbeszéléseket tartottak, hogy nekünk minden nap zökkenőmentes lehessen. A legsodálatosabb az egészben, hogy Isten ezért akarta, hogy itt legyünk: hogy rádöbbenhessünk, hogy a szabadság nem abból származik, hogy egy „világ végi” kis faluban eltöltünk egy hetet, vagy hogy van lehetőségünk sportolni, zenélni és beszélgetni, hanem az Istennel való szeretetkapcsolat jelenti az igazi szabadságot.

Isten ajándéka volt ez mindannyiunk számára. Hogy bebizonyítsa nekünk, hogy a keresztyény élet győztes élet.

Pacher Luca

Csoportkép a résztvevőkről – „Isten ajándéka volt ez a hét mindannyiunk számára.”

EGYMÁS HITE ÁLTAL ÉPÜLÜNK

Hívogató a női körbe

„Erő és méltóság árad róla, és nevetve néz a hónap elé. Szája bölcsességre nyílik, és nyelve szeretetre tanít. Ügyel háza népe dolgaira, nem kenyerre a semmittevés.” (Péld 31,25–27; A derék asszony dicsérete)

Kedves Testvérek! Szeptemberben beköszöntött az ősz. Teremtett világunkban a négy évszak talán legszínesebb hónapjait éljük. A nyári szabadság alatt fizikailag és lelkileg feltöltődött családokban sok korábbi gyakorlat megújult. Újratervezték a napi és a heti rendet, az apa és az anya, a nagyobb és a kisebb testvérek közötti munkamegosztást. Reménység szerint az Úr előtt családi közös imádságban kéri el Isten útmutatását. A munkahelyeken is elindultak az új projektek, kihívások várnak vezetőkre, beosztottakra egyaránt. S a gyülekezetben is bővültek az igei alkalmak, sokféle szolgálói lehetőség nyílt meg a nyári pihenő után.

Fontos kérdés: Mikor és hol tudunk mi, nők, asszonyok, fiatalabbak és idősebbek erőt gyűjteni a család–munka–szolgálat hármasság elvárásához? A nő testvérek számára kínálunk lehetőséget rövid ismertetővel, hívogatóssal.

A korábbi években a keresztyén életvitellel foglalkoztunk. Azzal, hogy hogyan imádkozunk, hogyan olvassuk a Bibliát, hogyan tapasztaljuk meg Isten vezetését, hogyan élünk közösségben, hogyan szolgáljunk Istennek. Az elmúlt évben a manapság nagyon jellemző stressztől való kiberulás ellen tártunk fel lelki közösségi beszélgetéseinkben „ellenszert” a *Kiberulva. Nyers érzések – bölcs döntések* (Lysa TerKeurst. Szentírás Szövetség) című könyv vezérfonala alapján. Témáink voltak: Mi jellemző rám, amikor kiberulok?; a robbanók; az elfojtók; látótértágítás; ha üres a lélek. Válogatott bibliai Igék, példázatok

tanulmányozása alapján egyéni élethelyze-teinkre vonatkoztatva, imaközösséggel zárva tartottuk alkalmainkat.

Ezúton osztom meg a kedves testvérek gondolatait, amelyeket a női körrel, annak tapasztalatairól írtak:

„Az Úr előtt, Igéje fölött, csendben tanulni Tőle és azoktól, akik ott vannak, és megosztják velünk az életüket, tapasztalataikat. Kedves ismerősökkel találkozom itt, akikkel őszintén beszélgethetek.”

„Ez egy bibliatanulmányozós, beszélgetős alkalom. Általa jobban megismerjük egymást, segítséget kapunk a Szentírás egy-egy részének jobb megértéséhez.”

„Közvetlen beszélgetések zajlanak. A magyarázatok közérthető, a mindennapokhoz kapcsolódók. Fontos, hogy a résztvevők jobban megismerhessék egymást.”

„Jó együtt lenni, tudni egymásról, nem beszélve a hitben való erősöde-ről, mely a legfontosabb, hiszen egymás hite által épülünk. Nagyon családias az együttlét, és építő a találkozás.”

„Örömmel és hálával látogatom ezt az alkalmat, ahol a cél az Ige tanulmányozása, egy-egy bibliai könyv vagy egy-egy téma feldolgozása kérdések alapján. Az Ige tükrében meglátjuk saját életünket, és gyakorlati tanácsokat kapunk az értelmezés kapcsán. Egymás hite által épülünk. Nagyon áldott alkalmak.”

Szolgálatra készen

A női kör az a hely, ahol minden hónap 2. szombat délutánján 16–18 óra között lelki közösségben lehetünk igetanulmányozás mellett. A bennünket foglalkoztató minden-napi kérdéseket egymás elé vihetjük, hallhatunk egy-egy nő testvértől bizonyosságtételt.

A közösség és az imádság erejét hónapról hónapra megtapasztalhatjuk. Érezzük, hogyan fejlődik, erősödik lelki és imaéletünk, meghalljuk a szolgálatra hívás, bekapcsolódás lehetőségét.

Reménység szerint „a derék asszony” imádságban kéri el, hogy tudjon a közösségben minőségi időt szánni magára, amely örömteli kihatással van környezetére, családtagjaira és munkatársaira is. Az odaszánt idő megsokszorozza önmagát, mert nem elvon, kivon azokban az órákban, hanem békés gondolatokkal megáld, és a teendők sokaságát átrendezi, átszervezi, hogy mindenki javára váljék.

Hasonlóan a korábbi évekhez a 2019/20-as női kör a női csendesnappal indult a Fasorban szeptember 28-án, amelynek témája kapcsolataink voltak. A női kör ez évi tematikája a zsolttárok tanulmányozására épül *Örömteli keresztyén élet* címmel. A részletekről a *Fasor.hu* honlapon és a heti hirdetésekben bővebb információ olvasható. A lelki alkalmak vezetője Tolnayné Csattos Márta.

Mindenkit szeretettel hívunk és várunk, aki keresi az Úr útját, és szeretne elmélyülni a hitben, mert egymás hite által épülünk fiatalabb és idősebb testvérek között.

Szepesiné Páll Edit

AZ ÚR FORRASZTJA EGYBE

Fasor – Zilah-Fenyves – Kusaly

Az idei esztendő első felében kétszer is találkozhattunk zilahi testvérgyülekezetünk tagjaival. Először májusban, amikor mi látogattuk meg őket, majd a nyár derekán, júliusban, amikor egy Ady Endre-emléktúra keretében jártak nálunk. Az Úr mindkét alkalommal tanított bennünket, ezek összefoglalóját olvashatjuk az alábbiakban.

Tavaszi, zilahi látogatásunkat nagy várakozás előzte meg, kissé nehézkesen állt össze a csapat, de végül az Úr összegyűjtött 27 lelket: 5 gyermeket és 22 felnőttet, akiket erre a látogatásra hívott. Fárasztó út után érkezünk meg május 10-én, pénteken, s rögtön megismerhettük azokat a családokat, amelyek befogadtak bennünket, fasoriakat. Régi és új találkozások voltak ezek mindnyájunk örömeire.

Öröm és fényesség volt bennünk

Szombaton közös csendesnapon vettünk részt. Gazdagon megáldotta drága Urunk

ezt az alkalmat, mert bár esős, borongós idő volt, de bennünk fényesség és öröm az Úr és egymás közelsége miatt. A csendesnap témája „a lelki élet kerékkötői a növekedésben” volt, ígérészetek alapján. Bogdán Zsolt,

Bogdán Zsolt, a zilah-fenyvesi gyülekezet elnök-lelkésze

Kusalý templombelső

a zilah-fenyvesi gyülekezet elnök-lelkésze köszöntötte az egybegyűlteket, majd igehirdetése után Józsa Ferenc lelkipásztor azokról a lelki kerékkötőinkről tartott előadást, amelyek oly sokszor eltértenek bennünket az Úr útjairól, vagy gátolnak az Ő szolgálatába való beállásban. Jó volt megtapasztalni, hogy a témában elhangzott ígerészek, felvetések mily erős tükröt állítanak eléink, ugyanakkor mennyire más mondanak egyéni életünkre nézve. Mindezt csoportokban is átbeszéltük, egymás hite által egymást erősítve mindennapi problémáink leküzdéséhez. Egyéni és közös imádsággal zártuk a délelőtti programunkat, majd közös ebéd következett. Zilahi testvéreink a templom udvarán főztek nekünk bográcsban. Nagyon finom volt, és itt is hálát adok Istennek a testi-lelki táplálékért, amellyel Zilahon ajándékozott meg bennünket.

Az Úr kegyelme, hogy délutánra szép időt adott a programunkhoz. Meglátogattunk két templomot. Az egyiket Szilágylompérton, ahol Ady Endre nagyszülei laktak, a másikat Kusalýon. Lompérton nagyon szép, fakazettás mennyezetű a templom, s a helyi lelkipásztor mesélt nekünk a kazettákon látható festmények

korhadó haranglábbal és a romos parókiával. Kiderült, hogy a kusalyi református gyülekezet a zilah-fenyvesi testvérgyülekezeté. Így most már mindhármunkat összekapcsolt az Úr: Fásor – Zilah-Fenyves – Kusalý.

Maradjunk meg Őbenne!

A helyi lelkipásztor a romok között alázatos, örömteli szívvel mesélt a templom majd 500 éves múltjáról, majd egyszerű, de szeretetteljes vendéglátásban részesített bennünket helyben sültöt fánkkaal. A Kusalýban látottak, tapasztaltak önvizsgálatra indítottak sokunkat alázatból, vendégszeretéből.

Nagyon hálásak lehetünk Istennek a gazdag ál-

hittörténeti jelentőségéről. Ezután látogattunk el Kusalýba, egy kis faluba, ahol olyat tapasztalhattunk, amit talán még soha. Az Úr megmutatta egy szegény kis gyülekezet romos, majd hogyan em dűledező hajlékát fából készült,

dásaiért a Fásorban és Zilahon. Az Úr arra indított, hogy valamiképpen segítsem a kusalyi gyülekezet templomának, haranglábjának és parókiájának újjáépítését. Látogatásunk után két héttel visszautaztam, és egy sor fényképet készítettem. Az ottani lelkipásztorral összeállítottunk egy dokumentációt, amelyet itt, az anyaországban egy olyan orvoson keresztül juttattunk el az illetékesekhez, aki az 1960-as években ott szolgált, és mindmáig szívügye a falu. Mindezért egyedül Istené a dicsőség! Így munkálkodik drága Urunk mások életében általunk, ha odaszánjuk magunkat. 12-én, vasárnap Édes Gábor lelkipásztorunk hirdette

Isten Igéjét Zilahon, a Belvárosi nagytemplomban. Szólt az Úr, és tanított az ingyen kegyelemről, Isten hatalmas szeretetéről, amelyben hordoz mindnyájunkat, és intett a Benne való megmaradás fontosságáról. Az istentisztelet után egy közös ebéden vettünk részt, ahol ismét bőségesen megvendégelték bennünket zilahi vendéglátóink.

Ady Endre útjain

Nyáron újra találkozhattunk testvérgyülekezetünk tagjaival, ugyanis júliusban Magyarországra látogatott közülük egy kis csoport, akik részt vettek az *Ady útjain* elnevezésű

Csoportkép Zilahon, a templom bejárata előtt

kiránduláson. Szabó Zsolt presbiterrel fogadtuk őket a Fővám téri alsó rakparton. Meglátogattuk a Petőfi Irodalmi Múzeumban az Ady Endréhez kötődő kiállítást és a Károlyi-palotát, majd a Veres Pálné utcában található Ady-emlékszobát. Vasárnap közös istentiszteleten vettünk részt a Fasorban. Ezt követően meghallgattunk egy előadást Jelenits Istvántól Ady verseiről, a költő lelki-világáról, hitbéli küzdelmeiről. Csodálatos volt átélni a versek elemzését úgy, hogy közben a mi lelkületünket is felismerhettük

a költeményekben. Ezután közös ebéden vettünk részt Julianna iskolánk éttermében. Ebéd után zilahi testvéreink koszorút helyeztek el Ady Endre sírhelyén a Fiumei úti temetőben, onnan utaztak vissza Zilahra.

Hálatalelt szívvel borulok Urunk elé azért a szeretetért, amellyel átölel mindnyájunkat nap mint nap, gyülekezeteinkért, családjainkért, nemzetünkért. Áldott legyen az Úr mindörökké! Ámen.

Tunyogi Károly

A LELKI ÉLETKÖZÖSSÉG KERÉKKÖTŐI

Mi választhat el az Úrtól és egymástól, mi gátolhatja gyülekezeti és személyes hitéletünket? – erről a témáról tartott előadást Józsa Ferenc lelkipásztor Zilahon. Az alábbiakban címszavakban adjuk közre igehelyekkel együtt az előadás főbb pontjait. Késztessenek mindannyiunkat lelki önvizsgálatra, az Úr iránti alázatra és hálaadásra!

„Senki töletek a győzelmi pálmát el ne vegye, [...] ok nélkül felfuvalkodván az ő testének értelmével. És nem ragaszkodván a Főhöz, a Kiből az egész test, a kapcsok és kötelek által segedelmet vévén és egybeszerkesztvén, nevekedik az Isten szerint való nevekedéssel.” (Kol 2,18–19; Károli-ford.)

1) A nem Krisztushoz való ragaszkodás

Miért járok a gyülekezetbe? Kihez, mihez ragaszkodom? (Van nagyon sok jó dolog a közösségben: emberek, hangulat, együttlétek, alkalmak, lelkészek, barátok, ének, kirándulás, diakónia, asztaltársaság. De maradok-e, ha valakiben, valamiben csalódom?) Mi lesz velem, ha észreveszem a rossz dolgokat is?

(Ha vannak, akik büszkék, nem értenek meg, lenéznek, megbántanak, pletykálnak, kiközösítenek.)

A hívő élet a közösség alapja: ragaszkodni a Főhöz, Krisztushoz, aki megadja a szerinte való növekedést! Kitartani mellette még akkor is, ha a közösségben (tagjaiban), a lelkészen stb. csalódtam. A Krisztushoz (Ígéjéhez) való ragaszkodásunk (kitartásunk, megmaradásunk) lehet a növekedés, fejlődés záloga.

2) A fogyasztó hívő élet

Jövünk a közösségbe „tankolni”, „fogyasztani”, kapni, nyerni, gazdagodni: „pióca-állapot”. És ha mindenki csak szív? A vírusok beépülnek a sejtbe, a baktériumok bekerülnek

a szervezetbe, véráramba, a paraziták leszívják a szervezet energiataralékait, az élősködők csak szimbiózisban képesek élni.

Ahogy a mozdony szenet eget, hogy erőt fejthessen ki, energiára van szüksége, hogy robogjon a pályáján, így van ez a gyülekezettel is. Ha erőt fektetek be: nem csak kapok, nyerek, fogyasztok, hanem *adok, áldozatot hozok, szolgálók*. Lelki növekedés, fejlődés akkor van, ha *megtanulunk* áldozni, áldozatot hozni, szolgálni közösségünkben és azon kívül.

3) A képmutatás

Egy kép (nem biztos, hogy a valóság) mutatása (pl. az ókori görög színházban mást kellett mutatni).

A farizeus és a vámszedő története (Lk 18,9–14): Istennel szemben – „(csak) olyan bűnös vagyok, mint más!” Önmagammal szemben – „nem vagyok rosszabb másnál!” Másokkal szemben – „jó ember vagyok!”

Kit akarunk átverni? *Kinek* akarunk így tetszelegni? *Kit* akarunk így megtéveszteni?

4) A múltba való folyamatos visszatekintés

Mária Magdolna (Jn 20,1–18): nem előretekint, hanem a múltat siratja (nagypénteknél tart, nincs számára húsvét). Miért nincs fejlődés? A múlt megköt, leköt, nem tudok előretekinteni hittel, reménységgel, imádsággal. (Pl. a „régii” közösség, a „régii” lelkipásztor, a „régii” testvérek, a „régii” dolgok...) Ami új, újabb, azt rossznak, gyengébbnek, hitványabbnak tartjuk?

5) Az alázat hiánya

Jakab és János „kérese” (Mk 10,35–45): a többiek reakciója, hogy haragudni kezdtek. Az alázat hiányából rengeteg konfliktus keletkezik a közösségen belül: miért én „nyeljek” megint? Miért ő diktál ismét? Miért érzi különbnek magát? A büszkeség leépíti a közösséget.

6) Az imaháttér, imádság hiánya

Az ősgyülekezet imaélete (ApCsel 2,4), az Amálék elleni harc (2Móz 17,8–16): fent ima, lent győzelem; ha nincs ima, nincs győzelem. Spurgeon „a prédikátorok fejedelme” – sikerének titka: az *imaközösség* (pl. diakónia, táborok, más dolgok – áldás, „siker”). Ne okoskodjunk, inkább imádkozzunk!

7) Az egység hiánya – nem egy a cél

Betlehemi pásztorok: „*Menjünk el Betlehembe, és nézzük meg [...]. Elmentek tehát sietve...*” (Lk 2,15–16) Ha nem ugyanaz a cél, irány, nincs egység, egyik visszahúzza a másikat.

8) Titkolt bűnök, rejtett szándékok

Ákán példája (Józs 7,10–26): ahol van titkolt, rejtegetett bűn, szándék, oda Isten nem ad győzelmet, előrehaladást, áldást. „*Aki takar-gatja vétkeit, annak nem lesz jó vége, aki pedig megvallja és elhagyja, az irgalmat nyer.*” (Péld 28,13) Pl. helytelen, rossz motiváció, ki legyen a főnök (én), irigység, büszkeség, harag, antipátia, rangkérdés, személyeskedés, hitbeli/szellemi/anyagi különbségek, „zavaros” múlt, személyválogatás... A fejlődéshez ezek tisztázására van szükség. Minek van helye az életemben? És a közösségünkben?

9) Természetesnek venni azt, hogy minden magától „működik” a gyülekezetben

Pedig nem megy minden „magától”, valakinek meg kell csinálni! (Pl. fűnyírás a templom udvarán.) Kell legyen, aki erőt, időt, energiát, pénzt, szeretetet, imádságot áldoz, hogy legyen növekedés, fejlődés. A közömbösség kritikához vezet. Ha nem teszünk, szolgálunk, áldozunk, akkor kritizálunk.

Köszönet a zilah-fenyvesi református gyülekezetnek, hogy előadásuk vetített képeit rendelkezésünkre bocsátották mindannyiunk épülésére.

EMBERILEG EZT NEM LEHETETT VOLNA ÍGY MEGTERVEZNI

Fiatalok, nagycsaládosok, eltökélt szívűek. Gér Andrással és Gér-Bódiss Tímeával a nagybörzsönyi házashét egyik estéjén találkoztam, amikor a gyerekek már aludtak. Beszélgettünk a családdá válásról, a szolgálatról, a lelki otthonukról és a Gondviselésről.

Hogyan kerültetek a Fasorba?

Timi: András Sárospatakról származik, én pedig Érdről. A Károli Gáspár Református Egyetem történelem szakán találkoztunk. A történészvégzettségünk közös, azután elvégeztem az angol-kommunikáció szakot, szakfordító vagyok, jelenleg pedig saját online vállalkozásom keretében nyelvvizsgafelkészítéssel foglalkozom. Mielőtt összeházasodtunk, már tudtuk, hogy a 6. kerületben fogjuk elkezdni közös életünket, akkor gyülekezetet kerestünk a környéken. A fasori lelkészi hivatalban érdeklődtünk, hogy van-e jegyespárok számára alkalom. Így kerültünk a pároskörbe 2011-ben.

András: Ismerős arc fogadott, hiszen Pataki András vezeti ezt a pároskört, aki tanított engem a teológián. A pároskörön kívül csatlakoztunk egy házi csoportba, járunk a vasárnapi istentiszteletre és Timi a baba-mama körbe is.

T.: Véletlenül találtunk ide, de később kiderült, hogy a családomnak van kötődése a Fasorhoz, mert az egyik anyai dédnagyapám, Balásfalvi Kiss Ernő költő az első világháború után beosztott lelkész volt a Fasorban Szabó Imre mellett. Utána önálló gyülekezetet kapott Kispesten, de a halála után a dédnagymamám a Fasorba járt élete végéig. Édesapám, a Kálvin téri templom organistája az 1980-as években kántorkodott a fasori gyülekezetben.

Milyen szolgálatot végeztek a gyülekezetben?

A.: Két éve vagyok pópresbiter, ezt közösen vállaltuk, hiszen amikor a feladataimat végzem, Timinek kell helyállni otthon, így ő is részesül a szolgálatban. Klasszikus közös szolgálat még, amikor együtt tudunk készülni a házi csoport alkalmaira.

T.: Tulajdonképpen minden szolgálatunk közös, mert amikor az egyikünk szolgál, akkor a másikunk foglalkozik a gyerekekkel, legyen szó vasárnapi szolgálatról pópresbiterként vagy akár az *Eltökélt szívű nők* alkalmairól, amit szervezek. A szolgálattal kapcsolatos dolgokat mindig megbeszéljük, ami fontos támogatást jelent egymás számára.

Minden élet üzenet...

A.: Igen, a református egyházban dolgozom, a zsinati hivatalt vezetem tanácsosként, a munkámat szolgálatnak tekintem. Összetett feladatot végzek, a református egyház országos ügyeivel foglalkozom, ide tartoznak többek között az oktatási, szociális intézmények ügyei, a döntések előkészítése, a programok kidolgozása, tárgyalások és képviselő az egyház nevében, kapcsolattartás a testvéregyházakkal. A megfelelő személyt a megfelelő személlyel összekötni, személyes megkeresésekre válaszolni. Ez az irodai munka keretein túl is állandó készenlétet igényel, mert szívből csinálom.

Timi, részt veszel az *Eltökélt szívű nők* elnevezésű alkalmisorozat szervezésében. Ennek mi a célja? Miért fontos számodra?

T.: Ez egy gyülekezetformáló, csapatépítő jellegű alkalom. A nagy gyülekezetben nem tudunk mindenkivel elbeszélgetni, pedig sokat

épülünk a mély beszélgetésekből, egymás történeteiből, hiszen „minden élet üzenet”. Az alkalomnak az is célja, hogy ne egy egyéni teljesítményt állítsanak a középpontba, hanem hétköznapi nők beszéljenek az életükről. A kudarcainkat és küzdelmeiket is felvállaljuk, mert az „útonlevőségünk” az, ami üzenet tud lenni. Figyelünk arra, hogy váltakozzanak a korosztályok, a fiatalok bizonyásgtételét is örömmel hallgatják az idősebbek.

Az őszinte, mély beszélgetések keretében olyan témák kerülnek elő, amik minden nőt érintenek korosztálytól függetlenül, a keresőket és a nem hívőket is: gyász, megbocsátás, válás, újrarázasodás, önismeret, tragédiák, boldogság. Ezek mind olyan kérdések, amik sokakat foglalkoztatnak.

A Református Közéleti és Kulturális Központ Alapítvánnyal összefogva profi minőségű felvételt készítünk a beszélgetésekről, amit közzéteszünk az interneten is. Hála az Úrnak, nagyon sokakhoz eljut a videó, és pozitív visszajelzéseket kapunk. Ha csak egy-két életet tudunk közelebb hozni Istenhez, akkor már örülünk.

Azért, mert valaki Istennel jár, nem azt jelenti, hogy mindenre tudja a jó választ, de ha beszél a küzdelmeiről, az már óriási bizonyásgtétel. Azokat tartjuk eltökélt szívű nőknek, akik együtt keresik a választ.

Hívó családból származtok?

A.: Igen, Sárospatakon nőttem fel, református családban, beirattak hittanra, eljártunk a gyülekezeti alkalmakra. A református kollégium 6 osztályos gimnáziumában érettségiztem. Élő hitű tanárainknak nagy hatása volt a személyiségem fejlődésére és

a megtérésemre. Ott határoztam el, hogy lelkész szeretnék lenni, egyházi szolgálatot szeretnék végezni. Így kerültem fel 2005-ben Budapestre, a Károli Gáspár Református Egyetemen Hittudományi Karára teológushallgatónak. A következő évben ugyanezen az egyetemen, a bölcsészkaron a történelem szakot is elkezdtem a teológia mellett.

T.: Én is hívő családból származom, testvéreimmel Főton nőttünk fel, ott volt édesapám kántor. Gyerekként átadtam az életemet Jézusnak. A Deák Téri Evangélikus Gimnáziumban érettségiztem. Mind a ketten gyerekként, fiatalon tértünk meg, mégis azt látjuk, hogy az elmúlt 10 évben, amióta tanulunk család lenni, komolyan fejlődünk együtt.

A.: Akkor váltunk igazán családdá, amikor ösztöndíjjal 2 hónapos külföldi kiküldetésen vettünk részt, éppen első gyermekünk, Miri-

ám születése után. Úgy döntöttünk, hogy együtt megyünk ki Brüsszelbe, egy vadidegen helyre picit babával. Az Úr velünk volt, kikövezte előttünk az utat.

T.: Isten útjai kifürkészhetetlenek. András 18 éves korában úgy döntött, hogy lelkész lesz, 6 év után mégsem lett lelkész, hanem teológus, majd az állami közigazgatásban kezdett el dolgozni. Később Isten mégis visszavezette őt az egyházi szolgálatba. Emberileg ezt nem lehetett volna így megtervezni.

A.: Az út alatt sok tapasztalatot szereztem, s így került minden a helyére.

T.: Amikor családdá váltunk, elkezdtük keresni a mintákat, a példákat, és azt vettük észre, hogy a környezetünkben nem találjuk meg. Rájöttünk, hogy nagy szükségünk van fiatal családi mintákra, és ezt itt, a Fasorban találtuk meg. Ez a lelki családjunk, közösségünk, ahol hozzánk hasonló emberek vannak.

Hiába tudjuk a helyes utat, akkor is nehéz úgy élni, ha nem látunk magunk körül jó példákat, akik hasonlóan gondolkodnak, hasonló élethelyzetben vannak. A csendesetek, a gyülekezeti alkalmak sokat jelentenek számunkra. A kisgyerekes élet sok kihívással jár, itt látjuk, hogy a többiek hogyan oldják meg. Szerintünk ezt csak közösségben lehet jól csinálni. Sokat kapunk, de talán mi is sokat tudunk adni.

Közben kiköltöztünk Érdligetre, de továbbra is a Fasor a lelki családjunk, a lelki otthonunk. A gyerekek is ide járnak óvodába.

A Fasor tehát lelki otthon számotokra. Milyennek látjátok a gyülekezetet?

A.: Több gyülekezetet is láttunk, a munkám révén is sok gyülekezetet ismerek. Amikor másokkal beszélek arról, hogy milyen legyen egy gyülekezet, mi szükséges hozzá, sokszor tudom a Fasort példának felhozni. Mintaként szoktam tekinteni rá. Ez nem azt jelenti, hogy tökéletes, hanem hogy bemutatja, milyen egy nagyvárosi, jól működő gyülekezet.

T.: Olyan, mint egy nagy család a maga minden boldogságával és nehézségével együtt. Befogadó közösség, azt érezzük, hogy szívesen látják az újakat is. A betérőket megszólítják, járnak-e valamilyen csoportba, nagy szeretettel és nyitottsággal fogadják a bekapcsolódókat. Pozitívként említjük, hogy sokszínű, minden generációban nagyon élő, ami nem jellemző minden gyülekezetre.

A.: Az emberi konfliktusok, nézeteltérések természetesen jelen vannak, mint egy igazi családban. Ezek a viták abból fakadnak, hogy ez egy élő, folyamatosan változó, alakuló közösség, nem statikus. Éppen ez benne a vonzó. Ahogyan a családdá válás során is mindig új és új kihívásokkal találkozunk.

A gyerekeitek is otthon érzik itt magukat?

T.: Két óvodás gyerekünk van, Miriám és Sámuel, akik 6 és 4 évesek, ők a Csipkebokor óvodába járnak. Harmadik gyermekünk, Johanna 1 éves. A barátaink is a gyülekezet tagjai, együtt járunk nyaralni, a gyerekek sokat vannak együtt az ovis társaikkal. Nagyon jó érzés látni, hogy ők is otthon érzik magukat. Ilyen közegben tudnak felnőni, ami egy óriási kincs a mai világban. Éppen ezért nem érezzük nagyra azt az áldozatot, hogy naponta Érdligetről hozzuk be őket.

Szerintetek a mai korban egy kisgyermekes, hívó családnak milyen kihívásokkal kell szembenéznie?

T.: Óriási felelősség, hogy milyen példát adunk a gyermekeinknek, mit látnak rajtunk és azokon, akik körbeveszik őket. Számunkra tudatos döntés volt, hogy hova járjanak óvodába.

A.: Vannak olyan nehézségek kisgyerekes szülőként, amik főleg a házasságot teszik próbára. Nem vagyunk a saját időnk gazdái, tehát mi ketten nem akkor találkozunk, beszélgetünk, töltünk egymással minőségi időt, amikor erre kedvünk van, hanem amikor

a munkán és a gyerekekrevelésén túl találunk egymásra időt. Az ilyen helyzetek rosszat tesznek a kapcsolatoknak, s nem segít a mai korszellem sem. A házasság is olyan tétellé vált, mint a mosógép vagy a mobiltelefon: ha nem jó, akkor le kell cserélni – ezt sugallja a korszellem. Nem a megoldást keresik, hogy javítsuk meg, nézzük meg, mi a probléma, csiszolódjunk össze. Foglalkozni kell a házassággal, karban kell tartani!

T.: Hívó, megfontolt házasságokban is könnyen belecsúszhatunk abba a hibába, hogy csak a gyerekeinknek vagy a munkánknak élünk, és elfelejtjük, hogy minket egymásra bízott Isten, ez nagy felelősség. Egyébként a legfontosabb, amit a gyerekeinknek tudunk adni, hogy jó köztünk a kapcsolat.

A.: Az is veszélyt jelent, ha hangsúlyeltolódás van a családon belül, ha a gyerek mindig az első helyen van, és nem ápoljuk a saját párkapcsolatunkat, mert később elidegenedhetünk egymástól. Keressük inkább egymást, akár a közös szolgálatokban is!

T.: Az is nagy kihívás, hogy ma rengeteg elvárást támasztanak a szülők, és különösen az anyák felé: mit és hogyan kellene csinálni. Sokat segített rajtam, amikor rájöttem, hogy ezt mind nem egyedül teszem, hanem ők Isten gyermekei. Ha hozzáteszem a saját magam részét, akkor Isten kipótolja a hiányokat.

A.: Ebben is meglátom Isten gondviselését: gyengeségeinket ki tudja egészíteni, ezt mi így éljük meg nap mint nap.

T.: Ehhez egy Ige is társul: „*Ezüstöm és aranyam nincsen, de amim van, azt adom neked...*” (ApCsel 3,6) Nem tudok nagy dolgokat tenni, de amit tudok, azt megteszem, és Isten kipótolja a többi. Ez az anyaságra is vonatkozik.

A.: „*Sokféle szándék van az ember szívében, de csak az Úr tervei valósulnak meg.*” (Péld 19,21) Sok terv és forgatókönyv van a fejünkben, de megtervezni sem lehetett volna jobban, mint ahogy Isten kegyelme szerint alakult az életünk sok eseménye.

Halász Kinga

ISTEN CSODÁLATOS TEREMTMÉNYEI VAGYUNK!

Ifjúsági találkozó Debrecenben

Nem az elbújás és az erődök építése a feladatunk, hanem az, hogy az életünkben meglássák Jézus Krisztus munkálkodását, s hogy ezt követendő és kívánatos példának találják – hangzott el az idei debreceni Csillagpont református ifjúsági találkozón.

Idén is részt vettem július 23–27. között a Csillagponton, melynek Debrecen biztosított helyszínt, akárcsak két évvel ezelőtt. Ezúttal mint csoportvezető a lelki imaágot erősítettem. Már a legutóbbi alkalmon meg-

fogalmazódott bennem, hogy szeretnék én is valamit visszaadni abból, amit kaptam elsősorban Istentől a hét alatt. Az idei találkozó központi témája Lk 17,21 volt: „*Azt sem mondhatják: Íme, itt, vagy íme, ott van! Mert az Isten országa közöttetek van!*” Járay Marcell főelőadó három napra bontotta az Ige magyarázatát, melyet csoportvezetőként már korábban is hallhattam, mert még májusban részt vettem egy felkészítő hétvégén. Mélyen elgondolkodtató előadásokon épülhettek, akik eljöttek Debrecenbe, mintegy 3000 fi-

atal. A felosztás az alábbiak szerint alakult: első nap az egyénről volt szó, második nap a közösségről, harmadik nap pedig a történetről.

Látnunk kell, milyenek vagyunk

Az egyén szempontjából fontos, hogy Isten szereti az embert, szeret bennünket, szeret engem. Így ha én nem szeretem magam, akkor bünt követek el. A tételmondat is ezen a napon fogalmazódott meg: Isten csodálatos teremtményei vagyunk! Fontos, hogy tisztán lássuk magunkat, és hogy milyen cédlúkat aggatunk magunkra vagy aggatnak mások ránk. Ugyanis ahhoz, hogy Isten országát át tudjuk élni, látnunk kell, hogy milyenek vagyunk saját valónkban, és el kell fogadnunk, hogy bármit is teszünk, Isten szeret minket. Így választ kell találni azokra a kérdésekre, hogy: ki vagyok én, milyen vagyok, milyen a kapcsolatom magammal, hogyan és mi alapján határozom meg magam, és milyenek lát engem Isten?

„Egymást szeressétek”

A második téma a közösség volt. Ennek a napnak külön igeszakasza volt, mellyel célt ad nekünk Isten: „*Új parancsolatot adok nektek, hogy szeressétek egymást: ahogyan én szerettelek titeket, ti is úgy szeressétek egymást! Arról fogja megtudni mindenki, hogy az én tanítványaim vagytok, ha szeretitek egymást.*” (Jn 13,34–35) Az előző nap elhangzott szeretetből fakadó öröm,

tapasztalás határozza meg, hogy milyen lesz a viszonyunk a közösséghez. A közösség alatt most elsősorban egy gyülekezeti, Krisztusra épülő közösségre gondolok és gondolt Marci is. Ugyanis az első napon „megtanult” szeretet kell hogy jelen legyen a közösségeinkben. Tisztában kell lennünk a bűneinkkel, és akár az összetetrettség érzésével is. Egy keresztény közösség úgy lesz működőképes, ha radikálisan megvallja, hogy Krisztusra van szüksége. El kell fogadnunk egymást, és meg kell tanulni a közösségben élni. Van feladatunk, és mindenkinek célja kell legyen, hogy megtalálja a helyét ebben a közegben.

A témával kapcsolatban felmerült kérdések: kik vagyunk, mi köt össze bennünket, kikkel vállalkozunk közösséget, milyen vagyok a közösségeimben, helyemen vagyok, másokat milyenek látok, hogyan tudunk kapcsolódni?

Kiscsoportommal az utolsó napon, egy jó hangulatú alkalom nem maradhat selfie nélkül

A történet része vagyunk

A harmadik nap témája a történet volt. Ugyanis a közösségeknek története van. Ami korábban elkezdődött a tanítványokkal, az azóta is folyamatos. Mi a születésünkkel bekapcsolódtunk ebbe, és folyamatosan írjuk, és hozzá is teszünk Krisztus országának az építéséhez. A kérdés, hogy mi a szerepünk ebben a történetben. Passzívan állunk hozzá vagy aktívan? Az evangélium tisztán beszél hozzánk: Krisztus a feltámadás és az élet. A keresztényeknek a világban nem valahogy boldogulniuk kell, hanem boldogan kell élniük. Nem a túlélésre kell berendezkednünk, hanem arra, hogy ne csak a mi

számunkra legyen világos Krisztus megváltó ereje, hanem ezt az üzenetet képesek legyünk mások számára is eljuttatni. És ha eljuttatjuk, akkor tovább építjük Isten országát. Van feladatunk tehát. Nem az elbújás és az erődök építése. A feladat az, hogy az életünkben meglássák Jézus Krisztus munkálkodását, és hogy ezt követendő és kívánatos példának találják. Így fel lehet tenni a kérdést magunknak: mi az én üzenetem, mi a mi üzenetünk, mit lát bennem a másik ember Krisztusból, miben és miért szolgálok, mi a szüksége, szükséglete saját környezetemnek, hogyan tudom az életet választani mindennap, hogyan lehetek Krisztusban boldog?

Közös cél

Az igei rész azonban csak egyik, bár nagy szelete volt az élményeimnek. A másik részét a szolgálatom, a csoportvezetés adta. Már az első este megismerkedtem 10 fiatalal, akik csupán pár évvel voltak fiatalabbak nálam. A további 3-4 nap során többször is találkoztam velük, és egy csoportos alkalmat vezettem nekik. Minden alkalom során kisebb játékkal kezdtünk, majd pedig beszélgetés alakult, mely többször is tovább tartott, mint az előre meghatározott időkeret, ugyanis nem lehetett félbehagyni egy lelki beszélgetést csak azért, mert ebédidő van. Ennél sokkal fontosabbnak éreztük magát az igei alkalmat. A beszélgetések során arra lettem figyelmes, hogy mennyi mindent tanulhatok én is mások által, valamint azt, hogy bár az ország minden szegletéből jöttünk (sokan a határon túlról is), de közös cél lebeg a szemünk előtt. Az, hogy Isten országát közösen kutathassuk, kereshessük és megtalálhassuk. Csoportvezető társaimmal sokat készültünk arra, hogy ezeken az alkalmakon helyt tudjunk állni, és a helyszínnek, az eseménynek megfelelő tartalommal tudjuk megtölteni azt a másfél órát, melyet mindennap, előadás után a cso-

portunkkal töltöttünk. A helyszínre is már vasárnap megérkeztünk (a Csillagpont kedden kezdődött), és további előkészítő alkalmakat tartottak nekünk. Sokat tanultam a helyzetek kezeléséről, az emberek habitusának felméréséről és az előforduló problémás szituációkra adott válaszlehetőségekről. Ezenkívül lelki leg is nagy áldás kísérte a tevékenységünket. Minden este áhítattal záródott a nap.

Vihartörő Isten

Az egyik legnagyobb élményem is ehhez köthető, ugyanis aznap estefelé teljes Kelet-Magyarországon vihar tombolt, melyet sok helyen erős szél kísért, mely egy fesztivál során veszélyes helyzetet teremthet a helyszínen táborozókra nézve. Így a rendezők előre közölték az akciótervet, kinek hova kell sietnie, ahol biztonságban lehet. És akkor elkezdődött az esti áhítat. Az elején még esett az eső, de szépen lassan kitisztult az ég, és a nap átsütött a felhőkön. Mindez a fejünk felett zajlott. Isten is azt akarta, hogy Őrá figyeljünk, és az eső ne akadályozza, hogy Őt jobban megismerhessük. Hála ezért Istennek! Utólag kiderült, csak csak Debrecen ezen része fölött nem volt vihar ebben a pár órában, mindenütt máshol lecsapott. Késő este, éjszaka megérkezett egy nagyobb eső, de az már nem zavarta meg a kedélyeket.

Összegezve az élményeimet azt kell mondanom, hogy minden fiatalnak érdemes kipróbálnia a Csillagpontot. Persze vannak koncertek is, s van egy sor program. De a legfontosabb, hogy Isten ott van. Én biztosan éreztem a jelenlétét, és a körülöttem lévő sok-sok fiatal is ugyanúgy, ahogy beszéltem velük erről utólag. Mert Isten megadja a lehetőséget arra, hogy Őt jobban megismerhessük, és nevét dicsérhessük, tisztelhessük! Hála neki ezért! Két év múlva találkozunk a következő Csillagponton!

Vitéz Berci

A KERESZTYÉN EMBER FELELŐSSÉGE

Szubjektív beszámoló a Reformátusok Szárszói Konferenciájáról

Az idei szárszói konferencia valójában sokkal korábban kezdődött, mint 2019. augusztus 22-e. 3 évvel ezelőtt vetődött fel egy beszélgetésben, hogy a nagy múltú konferenciák sorát folytatni kellene.

A két világháború közötti időszak, majd a rendszerváltozás utáni szárszói konferencia hatásairól hosszasan lehetne értekezni. Ezeket két fontos szempont volt még döntő. Egyrészt az, hogy mi, magyar reformátusok mindig is élénken foglalkoztunk a közélet, a társadalmi folyamatok, nemzetünk sorsa kérdéseivel, s szeretünk is megszólalni. Ahogyan Szűcs Ferenc, a Károli Gáspár Református Egyetem korábbi rektora fogalmazott: a református gondolkodásnak kezdetektől fogva része volt a közéleti felelősség, hitünknek nem csak vasárnap van szerepe, ki kell vinni a hétköznapokba.

Másrészt pedig szükségessé vált, hogy legyen egy olyan, reformátusok által szervezett találkozó, ahol a jelen (és jövő) aktuális kérdéseit meg tudjuk vitatni jelentős szakemberek társaságában. Így kezdtünk bele 2017-ben Tókéczki László akkori dunamelléki főgondnokkal a szervezésbe, hogy legyen a reformátusoknak Szárszón konferenciája. A szervezés operatív részét a Református Közéleti és Kulturális Központ Alapítvány munkatársai és önkéntes segítők végezték.

Áldássá legyünk!

A Reformátusok Szárszói Konferenciája idei témája a keresztyéndemokrácia volt. Keresztyéndemokráciáról a keresztyénség, a keresztyén hit nélkül nem beszélhetünk. Azzal pedig együtt jár a keresztyén szabadság. Ez az igazi

szabadság: ezt kapjuk, és nem azért kapjuk, mert megérdemeljük, kiérdemeljük vagy kiharcoljuk, hanem azért, mert Valaki az életét adta értünk. Ahogyan Bogárdi Szabó István püspök fogalmazott nyitóbeszédében: a szabadság nem kezdet, hanem következmény.

Szabadságunk nem önmagáért való, öncélú, hanem feladat jár vele. Steinbach József dunántúli református püspök nyitóáthitában világosan kifejtette, hogy ez a szabadságunk és az, ahogyan élünk vele, arra való, hogy áldássá legyünk. Ez elsősorban felelős szolgálatot jelent Istenért és mások javára, hűséges sáfárkodást a magunk helyén, ahová Isten állított bennünket, a ránk bízott kincsek továbbadását a következő generációnak.

Szabadságunkból fakad, hogy kérdéseket tehetünk fel, vizsgálhatjuk a körülöttünk lévő világot, eseményeket, és reflektálhatunk rájuk. Zsinórmértékünk a Biblia és hitvallásaink.

Az egyházat nem lehet és nem szabad kizárni a közélet dolgaiból, és fordítva: a közélet kérdéseit sem szabad kirekeszteni az egyház életéből. Az egyháznak – a keresztyén emberek közösségének és a keresztyén egyéneknek – igenis feladata, hogy a köz érdekében megszólaljon, és elmondja, mit tanít a Biblia az adott kérdéstről. A demokrácia jellemzője, hogy minden szavazat ugyanannyit ér, s akkor mindenki, aki szavaz, elmondhatja, hogy a közös ügyeinkről hogyan gondolkodik.

Kiindulásnak érdemes a II. Helvét hitvallás 30. fejezetéhez lapozni, mely alapján a magyar reformátusok hiszik és vallják, hogy a polgári hatóság „Legfőbb kötelessége, hogy biztosítsa és fenntartsa a békét és a köznyugalmat. Ezt pedig akkor teszi sikeresebben, ha igazán istenfélő és vallásos, [...] az Istentől gondjaira

bízott népet Isten igéjéhez szabott jó törvényekkel kormányozza; [...] A bíraskodást igazságos ítélkezéssel gyakorolja; ne legyen személyválogató, ne fogadjon el ajándékot; az özvegyeket, az árvákat és a bajban levőket oltalmazza; a gonosztevőket, csalókat és erőszakoskodókat tartsa féken...”

Ezek a gondolatok tökéletes felütést adtak a konferencia folytatásához. Minden nap igei szolgálattal kezdődött, s az egyes beszélgetések elé egy-egy bibliai igét választottunk felütésnek. (Érdeemes visszahallgatni és értelmezni a konferencia megszólalásait, melyeket a *Szárszó.Református.hu* oldalon és a Facebookon *Refközélet* elnevezés alatt bárki megtalálhat.)

Elengedhetetlen a párbeszéd

Házigazdaként és szervezőként a téma és aktualitása kapcsán számos kérdés fogalmazódott meg bennem már jóval a konferencia előtt. Kérdések a keresztyén ember felelősségéről, az egyház szerepéről és a politikai élet kapcsán az etikai, morális határokról. Hiszen más egy íróasztal mögött ülve szép elveket kitalálni, hangoztatni és számonkérni, mint benne lenni az élet sűrűjében és napi szinten megharcolni döntéseinket. Ezért is voltam hálás, hogy már az első napon két templomba járó református politikussal és egyházunk zsinatának lelkészi elnökével beszélgettem a közélet rázósabb kérdéseiről – őszintén.

Az idei konferencia szervezése során több cél is lebegett a szemünk előtt: a dialógus, a párbeszéd nélkülözhetetlensége és kiábrázolása, sokféleségünk és gazdagságunk megmutatása, valamint az Ige fontossága. Mivel szabadok vagyunk, le tudunk ülni beszélgetni egymással. Legyen szó közjogi méltóságról és egyházvezetőről, teológiai professzorról és politológusról, de lekipásztor, államtitkár és üzletember is megtalálja a közös hangot, s tud kormánypárti és ellenzéki politikus is vitatkoz-

ni egymással, hogy csak néhány kerekasztal-beszélgetésre utaljak. Az idei előadók között rajtuk kívül a teljesség igénye nélkül egyetemi vezető, történész, püspök, színész, író, zenész, újságíró és pszichológus is jelen volt.

Igazodási pont

Szeretném, hogy a Reformátusok Szárszói Konferenciája a református gondolkozók számára igazodási pont, állandó találkozási lehetőség legyen, ehhez pedig erőteljesen kell építkezni – szellemi értelemben. Ez a munka már elkezdődött és tart, az idei rendezvény is csak megerősített abban, hogy jó úton haladunk. Az egész Kárpát-medencéből érkeztek résztvevők a telt házas eseményre. Már idén is kiváló találkozási pont lehetett a különböző nemzedékekhez tartozó lelkészek és nem lelkészek számára.

Többen odajöttek hozzám, és megjegyezték, hogy idén ugyan csak ketten-hárman jöttek a gyülekezetükből, de jövőre már egy kisbuszt is szerveznek, mert mind az előadások és egyéb programok minőségével, mind a szervezés operatív részével nagyon elégedettek voltak.

Ha a keresztyéndemokráciára gondolunk, könnyen a napi politikai csetepaté egyik szlogenje juthat eszünkbe. Azonban a konferencián rá tudtunk mutatni, hogy ez a fogalom sokkal több ennél. Egyfajta gondolkodásmód, mely áthatja a politika mellett a kultúra, művészet, társadalmi felelősségvállalás és az értelmiségi szerepek világát. De csak akkor, ha nem felejtkezünk el a lényegről. Ezt a lényegét és hozzáállást tökéletesen kiábrázolta Steinbach József püspök és gyülekezetünk lelkésze, Somogyi Péter áhítata. Az igazi világosságot kell keressük, arról kell beszélünk, mert csak így tudjuk betölteni küldetésünket. Ez vonatkozik a szavazó polgárookra és a megszavazandó politikusokra egyaránt. „*Akinek sokat adtak, attól sokat kívánnak, és akire sokat bíztak, attól többet kérnek számon.*” (Lk 12,48)

Gér András MRE zsinati tanácsos

NEM KELLETT ANTILOPOT ÖLNÜNK ÉRTE

Amerikában járt a fasori cserkészcsapat őrsvezetője

A nyár folyamán tartották a 24. cserkészvilágtalálkozót az USA Nyugat-Virginia államában. 160 országból csaknem 46 ezer cserkész ünnepelte a határokon átívelő testvéri összetartozást. A magyar dzsemboricapattat a rendezvény folyamán meglátogatta Paplanos Péter közdipomáciai attasé is. A fasori 270. Hajnal Cserkészcsapat egyik őrsvezetője, Diószegi Keve Vince is részt vett az alkalmon, az ő beszámolóját olvashatják.

A válogató után a kiutazást egy egyéves, lelkiekben, illetve cserkész- és honismeretben való felkészülés és többszöri találkozás előzte meg. A magyar dzsemboricapattat négy raját 270 fő alkotta a felnőtt segítőkkel együtt, nemcsak a belföldi, hanem a külföldi – Kárpát-medencei, német- és franciaországi, valamint amerikai – magyar cserkészekkel együtt. De kint találkoztunk még olyan külföldön élő magyar cserkészekkel is, akik a saját nemzetiségük csapatával érkeztek. A négynapos kijutás több európai országot érintve nagyon fárasztó volt, viszont az út alatt legalább jól összekovácsolódtunk a csapat.

Itthonról egy a hazai kultúrát bemutató kiállítás vittünk a magyar cserkészettörténetéről, az 1933-as gödöllői világtalálkozóról, valamint nyelvtörököt és magyar cserkészjátékokat tanítottunk. A karikás ostor használatának fortélyait és a rovásírást is próbáltuk az érdeklődők számára átadni. Jó volt felfedezni a cserkészettörténetét plakátokon bemutató falon a magyar cserkészeletről szóló „nyomokat”.

Már a nyitóünnepségre való vonuláskor feltűnt a többiekhez képest a magyar cserkészek kiemelkedő szervezettsége: a 157 országé közül a miénk volt az egyetlen csapat, aki a nemzeti és csapatzászlókat követve fegyelmezett menetelésben, hangos népdalénekszó mellett vonult a rendezvény helyszínére. Igaz, egyebek mellett a kockás szoknyás skót különítmény is elég feltűnő volt a nemzetek dudaszó kísérete hosszú sorában.

A tábor hétköznapjai alatt ugyan többször 3-4 órát vártunk sorban állva egy 10-20 perces programért, de megértte. Részt vettünk nagyszabású koncerteken (a Broadwayről is érkeztek a találkozóra Disney-énekesek), fociztunk marokkóiakkal, együtt ettünk kanadaiakkal, görögökkel, amerikaiakkal és ausztrálokkal, táncoltunk brazilokkal, mostunk, kalandparkoztunk, búvárkodtunk, raftingoltunk, hegesztettünk, lőttünk éles fegyverrel, és még hosszan sorolhatnám.

Őrzik a nemzeti értékeket

Az árvalányhajas Bocskai-sapkás Apáthy Laci bácsi, '56-ban kiköltözött magyar cserkészvezető is ellátogatott csapatunkhoz, és egy nagyon érdekes előadást tartott nekünk a floridai magyar csapat életéről. Ott a cserkészek nagyon komolyan őrzik a nemzeti értékeket is. Különben elég feltűnő volt, hogy a cserkészett tartalma nem mindenütt ugyanazt jelenti, mint nálunk: sok helyen csak a sütiárúsítást és az extrém sportok kipróbálását, míg másutt viszont életbevágó társadalmi felelősséget. Például a legkisebb, hatfős ugandai kontingens felnőtt tagokból állt, akik arról meséltek, hogy nekik otthon a falvakban

a malária elleni víztisztító tabletták és gyógyszeres kihordása a feladatuk, Kenyában pedig a lány őrök az elnyomásból való felemelést és iskoláztatást biztosítják tagjaiknak. Beszélgettünk olyan afrikai cserkész gyerekekkel is, akiknek a dzsemborira való kijutáshoz egy antilopszerű állatot kellett leölniük, melynek a szőréből maguk készítették a nyakkendőgyűrűjüket. Egyébként a csereberélésre magammal vitt gubacsok és magyar felvarrók iránt ők is lelkesedtek, sőt a magyar nyakkendőt mindenki csodálattal bámulta, hiszen tényleg láthatóan a miénk volt a legszebb!

Az összetartozás megélése

A belépéskor mindenki kapott egy chipes karkötőt, melyen a *Novus* elnevezésű funkcióval lehetőség volt az új ismerősök közösségi oldalakon való elérhetőségeit egy mozdulattal eltárolni. Csak össze kellett érinteni a karkötőinket, és az adatokat máris oda-vissza átadta a rendszer. Kár, hogy a szervezők az új ismerősök gyűjtéséből is versenyt csináltak, mert így egy-egy találkozáskor sokan ismerkedés nélkül is csak a *Novust* akarták használni, hogy növeljék az eltárolt adatok számát. Persze az ember *Novus* nélkül sem volt sosem egyedül. Öröm volt számomra, hogy velem együtt

részt vett a dzsemborin egy volt juliánás osztálytársam is. És jó volt felfedezni, hogy a világon mindenütt vannak cserkészek, akikkel bármikor örömmel lehetett beszélgetni, játszani, táncolni, enni vagy bulizni, mert mindenki nyitott volt a másokra.

Sokan azzal jöttek oda hozzánk, hogy hol vannak a vezetőink, mert csak gyerekeket látnak, mivel a csapatokat általában középkorú felnőttek vitték a dzsemborira. Amikor bemutattuk nekik a huszoneves őrsvetőinket, mindenki elcsodálkozott, hogy velük érkezünk. Tényleg érdekes így látni, hogy Magyarországon szinte egy teljes cserkészgeneráció kimaradt az elmúlt rendszer pusztítása folytán.

Összességében azzal az élménnyel jöttem haza, hogy jó úton járnak a magyar cserkészek. Mind erőnlétben, mind tudásban, mind lélekben életre nevelő az, amit itthon tanulunk és közösen megélünk. őrsvetőként ebben szeretném erősíteni a fasori cserkészcsapatomat is a továbbiakban. Amerikai részvételem a Hajnal és a fasori gyülekezet támogatása nélkül nem jöhetett volna létre, így ezúton és majd egy vetített képes beszámoló keretében is szeretném megköszönni mindenkinek a támogatást!

Diószegi Keve Vince fasori őrsvető a nyugat-virginiai dzsemborin

„AZ ÉN KÁTÉM IS!”

Hitvallási irataink hasznáról

E sorozat írására az a célkitűzés készített, hogy hitvallásos irataink egyik gyöngyszemének, a *Heidelbergi káté*nak a történetéről és szerepéről adjon áttekintést, majd nyújtson segítséget a Káté folyamatos tanulmányozásához. Hitvallásunk 52 úrnapijára történő tagolása jó keretet és lehetőséget kínál ehhez. A részletesebb taglalás mellőzésével ugyan, de bibliai, irodalmi, valamint életből vett példák segítségével hozzájárulhat e cikksorozat a hitvallási szövegek értelmezéséhez.

Hitvallásunk egyértelmű határozottsággal beszél arról, hogy a Szentlélek nélkül mi sem Krisztust, sem az Atyát nem ismerhetnénk, Krisztusnak semmilyen jótéteménye nem lehetne a mienk. Legutóbb a sákramentumokkal kezdtünk foglalkozni: Isten Jézus Krisztusban való igazságos cselekedeteinek eseményszerű bizonyosságai a keresztség és az úrvacsora cselekményei. Láthattuk az úrvacsora történeti kibontakozásának előzményeit.

Mostani vizsgálódásunkban pedig az Úr szent vacsorájának szerzéséről szólunk. Bizonyára a tanítványok is felkapták a fejüket azon a vacsorán, amelyen hallották, hogy „ez az én testem”. Vagyis, hogy ez a kenyér az én lényem: személyiséget, titkomat fejezi ki, hiszen az életem értelme az, hogy összetörjenek, és így legyen belőlem életeket tápláló kenyér – kenyér csak úgy lehetek, ha meghalok. A pohár pedig az új szövetség képe.

Áldozata által Isten a maga akaratát, szeretetét, egész lényét beírja az ember létének legmélyébe: ott teremti meg a maga uralmát, az ember szívében (olvasandó: Jer 31,31–34). Ily módon az úrvacsora életforma, amelyben a Szentlélek munkája nyomán Jézus léte adatik az embernek: Ő bennem van és én Őbenne. Mint ahogy a szőlővessző a szőlőtöke életének keringésében azt az életminőséget hordozza, mely a tőkében van. Az úri szent vacsora elsősorban életközösség tehát, de egyszersmind ünnep is. A kegyelem egyik mozzanata éppen az, hogy Isten ünnepelni akar velem. A tékozló fiúnak is ünnepet készített, és felejtethetlenné tette hazatérését. Jézus jelenlétét ünnepelni kell! Az emmausi tanítványokat is meghívta az asztalához. Ebből ismerték fel, hogy Ő van közöttük. A Feltámadott nem hagyta abba az asztalközösséget tanítványaival, sőt a folytatására adott példát. Az úrvacsora a vele való ujjongó örömközösség folytatása. A világ is csinálja a maga ünnepeit, de Krisztus asztalának a vendége tudja, hogy hol a helye. Az első keresztyének úgy voltak együtt, hogy házanként megtörték a kenyeret, és szívük, lelkük, egész vagyonuk közös volt. Ezt a közösséget fejezte ki a közösen megélt lakoma – hiszen az egymás életében és egymás szeretetében való részesedés nélkül nincs úrvacsora. Azt mondta az Úr Jézus a tanítványainak, hogy „*ahogyan én szerettelek titeket, ti is úgy szeressétek egymást!*” (Jn 13,34). Mindezekre gondolva olvassuk el a 29. úrnapi kérdéseit és feleleteit!

Átváltozik-e a kenyér és a bor Krisztus valóságos testévé és vérévé?

Nem. Ahogy a keresztség vize sem változik át Krisztus vérévé, és nem az mossa le a bűnöket, hanem csak isteni jegy és zálog. Ugyanígy az úrvacsorai kenyér sem változik át Krisztus testévé, hanem a sákramentumokra való tekintettel és a Szentlélek közlésmódja szerint nevezük Krisztus testének.

Akkor miért nevezi Krisztus a kenyeret az Ő testének és a poharat az Ő vérének, illetve az Ő vére általi új szövetségnek? Pál apostol pedig miért beszél a Krisztus testével és vérével való közösségről?

Krisztus alapos okkal mondja ezt. Nemcsak tanítani akar minket, hogy lelkünket úgy táplálja megfeszített testével és kiontott vérével örök életre, ahogyan mi tápláljuk földi testünket kenyérral és borral, hanem ezzel a látható jegggyel és záloggal egészen bizonyossá akar tenni minket, hogy egyrészt a Szentlélek munkája által olyan valóságosan részesedünk az Ő testében és vérében, mint amilyen valóságos az, hogy e szent jegyeket az Ő halála emlékezetére elfogyasztjuk; másrészt, hogy Krisztus szenvedése és engedelmessége annyira a miénk, mintha mi magunk szenvedtünk volna el mindent, és mi magunk tettünk volna eleget a bűnért.

Életünkben gyakran átéljük azt, hogy az idősíkok eltolódnak, összecúsznak – elsősorban álmunkban. Megtörtént események újra valóságosak lesznek, már nem élő emberek kezét fognak azokkal, akiket nem is ismerhettek... Az úrvacsorában hasonló módon nagyon sok idősík találkozik. Jelen van a teremtés, hiszen az Isten által teremtett élet ajándékaiból tesszük le az Úr asztalára a kenyeret és a bort. Jelen van a zsidó nép szabadulása Egyiptomból, hiszen a páskavacsorából ered, jelen van Krisztus halála és feltámadása, hiszen emlékezünk rá, és jelen van saját életünk is.

Amikor tehát Jézus ezt az azonosító mondatot mondja: „ez az én testem”, egybeolvasztja az Ő idejét a mi időnkkel, „mintha mi magunk szenvedtünk volna...” Az úrvacsorában erőt kapunk arra, hogy Krisztussal szenvedjünk, vele éljünk, általa imádkozzunk. Így áldozata abban lesz valós, hogy mi magunk is vállunkra vesszük a keresztet, égő áldozatként szívünket neki adjuk. Felnyitja szemünket egy sokkal távlatosabb jövő felé: Jézus királyságának az örömeiben részesülünk.

A római katolikus szemlélet szerint az ostya átváltozik Krisztus testévé és vérévé. Az úrvacsora eredeti értelméhez viszont a kálvini szemlélet áll a legközelebb. A Káté világosan szól erről. Krisztus a Szentlélek által adja önmagát nekem, és a Szentlélek által von önmagával közösségbe. Amint a kenyér és a bor felszívódik a testemben és eggyé válik velem, ugyanúgy Jézus a Lélek által lép velem egységbe és közösségbe – és ez az Ő jelenléte, amely által táplál engem. Krisztust tehát ebben a hitben fogadjuk be a Szentlélek által, Ő pedig az úrvacsora jegyei nyomán így táplál bennünket.

Szerkesztette: Dévai-Józsa Gábor

Ezt parancsolja ő maga,
ha terítve az asztala:
vérem ital, a testem éték,
íme vegyétek és egyétek,
s amit én tettem, azt tegyétek!
(Bódás János: *Úrvacsora* – részlet)

*Csók István:
Ezt cselekedjétek az én emlékezetemre*

FASORI CSENGETTYÜSZÓ

Kedves Gyerekek

Elérkezett az új tanév és vele együtt az olvasás-, írás- és matematikaóra. Van, aki alig várja a számokkal való foglalatosságot, és van, akinek ez nagy fejtörést okoz. Te melyik csoportba tartozol? Bevallom, nekem nehezen ment a matek, amíg egy kedves tanár meg nem szeretette velem a számok világát.

Nekünk is van egy csodás tanítómesterünk, aki a számok felett is uralkodik, s egy életen át „számol” velünk. Tudod, ki az?

Nézzük meg, Jézus hogyan számol velünk! Olvasd el az alábbi újsághíreket, és gondolkodj el rajtuk!

CSODAHÍREK

1 a 99-hez

Most érkezett szerkesztőségünkbe a hír, hogy egy pásztor otthagya 99 juhát, hogy elmenjen 1 elveszettért. Arra hivatkozott, hogy minden juhát név szerint ismeri, és neki minden juha fontos. Elég furcsa, hiszen a 99 csak fontosabb, mint az egy... Önök hogy gondolják ezt, kedves Olvasóink? Írják meg nekünk!

Semmiből egészen

Ingyen ételosztás volt! A megtörtént eset különlegessége, hogy 7 kenyérből és néhány halból 5000 embert tudtak vendégül látni egy szabadtéri eseményen, ahová nagyon sokan érkeztek, hogy Jézus szavát hallhassák. A szervezők – akiket tanítványoknak hívnak – nem gondoskodtak az enniavalóról, így megkérdezték Mesterüket, hogy mitévők legyenek. A férfi az égre tekintve kért segítséget Úrától. Ezután történt a csoda, a kenyérszaporítás. A történetek okát azóta is kutatják.

Tele háló

Újabb csodahír! Halászok egy csoportja egy sikertelen éjszakai halászat után pontosan 153 halat fogott ki ugyanabból a tengerből, ahonnan előtte egyet sem sikerült.

ÉLETPÉLDA: NAGYMAMÁM

„Meztelenül jöttem ki anyám méhéből, meztelenül is megyek el. Az Úr adta, az Úr vette el, áldott legyen az Úr neve!” (Jób 1,21)

*Révay József
pótpresbiter harmadik
unokájukkal, Rózával*

Egy feketeruhás, templomba járó öregasszony, akit a család már nem értékel eléggé, mert nem látja értékeit. Akinek a szavára már csak legyintenek, vagy akit „Ugyan már, Anyuka” megjegyzéssel állítanak le.

Emlékeim szerint a tíz fiútestvére mellett – bár többük nem érte meg a felnőttkort – édesanyja kiskorától bevonta a nagy család körüli házimunkába. Felvidéki szülőhelyéről még Trianon miatt jöttek el szüleivel. Férje révén „a Gyártól” kaptak egy kétszobás, komfortos bérlakást. Őt 52 évesen veszítette el, fia és lánya önállósodása idején. Élete végéig hű maradt párjához. Magára maradt, de nem volt egyedül. Az Úrral szinte folya-

matos kapcsolatban élt még 37 évet családjá szolgálatában. Fia szakmát tanult, elköltözött, lánya hozzáköltöző férjével nála maradt. Fiánál két leányunokájára, lányánál fiúunokájára vigyázott, ahogy a szükség hozta.

Gyerekkoromban a vasárnapi ebéd után ő mosogatott, míg mi jót szundítottunk. Szobáját átadta, kiköltözött a konyhába, ahol a tűzhelyben mindig izzott a parázs. Egy összeíraskor hagyta, hogy a vejét jegyezzék be bérlőként. Természetesen lakhatása ezután sem került veszélybe. Tinédzserként sokszor kaptam rajta, hogy imakönyvét, énekeskönyvét olvassa, vagy behunyt szemmel üldögél dikóján, csak a szája tükrözte némán gondolatait.

Békessége volt. Veje csipkelődésére is Urához fordult, akivel szoros kapcsolatot tartott. Imában hordozta gyermekeit, unokáit, végül dédunokáit, egész családját. Csak megtérésem után ragyogott fel számomra az Úr Jézus nagyanyám békességén. 88 éves arcán nem láttunk ráncot. „*Békességet hagyok nektek, az én békességemet adom nektek, de nem úgy adom nektek, ahogyan a világ adja. Ne nyugtalanodjék a ti szívetek, ne is csüggedjen!*” (Jn 14,27)

Révay József

VÉN AKÁCFA

Ott áll már 60 éve. Kis korcs, sosem volt dús lombú, magas fa. Ott volt régen a kapunk, azon léptem ki diákként iskolába és templomba menetkor. A kapu már régóta nincs meg, iskolába már tanárként más kapun, másfelé jártam, azután onnan is kimaradtam. Idővel lett másik templomom, most már kettő is.

És akkor kérdezem: Mit szólna a vén akácfa, ha látna engem? Talán ezt?

Én itt maradtam, csendesen várok, véletlenül nem felejtettél itt valamit?

Széplaki György

*A küldetés kezdete. Simon András grafikája
(cikkszám: 0560; a szerző engedélyével)*

A KÖVETKEZŐ IDŐSZAK ESEMÉNYEI

- * **Október 25-én, pénteken 18 órakor** közös bibliaóra lesz.
- * **Október 27-én, vasárnap 17 órakor** a Wesselényi utcai baptista gyülekezetben (7. ker. Wesselényi u. 53.) közös protestáns reformációi úrvacsorás istentiszteletre hívjuk a Testvéreket.
- * **Október 31-én, csütörtökön**, a reformáció napján **17 órakor** megemlékezés lesz a Reformáció parkban, majd ezután közös ünnepi alkalmat tartunk a 7. kerületi protestáns gyülekezetekkel együtt a fasori evangélikus templomban (Városligeti fasor 17.).
- * **November 8–9-re, péntekre és szombatra** hívjuk az IKON budapesti ifjúsági konferenciára a fiatalokat.
- * **November 29-én, pénteken 18 órakor** közös bibliaórát tartunk.
- * **December 9-én, hétfőn 15 órakor** szeretettel látjuk időseinket az adventi délutánon, 18 órától pedig a szolgálatvezetőket évváró este.
- * **December 11–13. között, szerdától péntekig 18 órától** adventi igei előkészítő alkalmakat tartunk a templomban.

FASORI ZENÉS ÁHÍTATOK

- * **November 3-án, vasárnap 17 órakor** a Psalterium Hungaricum énekkar lesz a vendégünk.
- * **December 1-jén, vasárnap 17 órakor**, advent első vasárnapján Pálúr János adventi koncertjét hallgathatjuk.
- * **December 10-én, kedden 19.30-kor** Messiaen *Az Úr születése* című zeneműve hangzik Deák László előadásában.

HETI ALKALMAINK

- ◆ **270. Hajnal Cserkészcsapat őrsi foglalkozásai**
hétfő 17 óra 7–9. osztályos lányok
kedd 16 óra 5–6. osztályos lányok
szerda 15.30 4–5. osztályos fiúk és
16.30 6–8. osztályos fiúk
péntek 15.30 alsó tagozatos fiúk és lányok
- ◆ **Istentisztelet, gyermek-istentisztelet és gyermekfoglalkozás vasárnap 10 óra**
 5 korcsoportban (3–5 és 5–7 évesek, 1–2., 3–4. és 5–6. osztály)
 3 éves korig gyermekmegőrző
- ◆ **Siloám imacsoport a szenvedélybetegért** hétfő 18 óra
- ◆ **Bibliaóra** kedd 10 óra
- ◆ **Bibliai közösségi óra** szerda 18 óra
- ◆ **Bibliaóra** csütörtök 15 óra
- ◆ **Fiatalfelnőttek köre** péntek 18 óra
- ◆ **Ifjúsági óra** péntek 18 óra

Címlapfotó

Barabás szabolcsi község református templomának egykori harangja, amelyet Zsigmond királysága alatt öntöttek a 14. század végén. 1966-ban ez volt Magyarország legrégebben a helyén lévő harangja. Ekkor megrepedt, elvitték a Debreceni Református Kollégium múzeumába, ma is ott látható.

Mostani számunkba a fotókat és grafikát készítették: Devich Márton, Dévai Józsa Gábor, Édes Gábor, Gránitz Miklós, Halász Kinga, Klicsu Rozi, Mikes-Devich Réka, MTI, Nyikos Réka, Filep-Pintér Eszter, Puha Dorka, Révay Péter, Simon András.
 Isten áldását kérve köszönjük munkájukat, szolgálatukat.

Az elmúlt három hónapban megkeresztelt gyermekeinkért, akikért fogadalmat tettünk!

Ivanics András Gábor és
Adácsi Melinda gyermeke

Ivanics Izabella

Tóth Ákos és dr. Varga Mária gyermeke

Tóth Zsombor Ágoston

Nagy István és Balogh Zsófia gyermeke

Nagy István

Iszkaicz Csaba és Puzsoma Zsuzsanna
gyermeke

Iszkaicz Csaba

Bagi Márk és Boros Katalin Anett
gyermeke

Bagi Liza Olívia

Gilly Lajos János és Hidvégi Mária
gyermekei

Gilly Domos Ferenc

Gilly Sára Mária

Kecskés D. Balázs és Vértesy Júlia
gyermeke

Kecskés D. Hanna

dr. Hargita Péter és dr. Karsai Réka
gyermeke

Hargita Nimród Péter

KOLUMBÁRIUM

hétfő, szombat: zárva

kedd, csütörtök, péntek: 9-13

szerda: 9-18

vasárnap: 9-10 és 11-12.30

LELKÉSZI HIVATAL

hétfő, szombat, vasárnap: zárva

kedd, csütörtök, péntek: 10-13

szerda: 10-13 és 15-18

HAVI ALKALMAINK

- ♦ **Gyülekezeti imaközösség** a hónap 2. vasárnapján 8.30
- ♦ **Istentisztelet utáni teaház** a hónap 2. vasárnapján
- ♦ **Zenés áhítat** a hónap 1. vasárnapján 17 óra
- ♦ **Úrvacsorai istentisztelet** a hónap utolsó vasárnapján 10 és 17 óra (mindkét időpontban ugyanaz az ígéhirdetés)
- ♦ **Párápoló tanfolyam** a hónap 1. hétfőjén 18 óra
- ♦ **Férfi bibliaóra** a hónap 3. keddjén 18 óra
- ♦ **Kézműves-foglalkozás felnőtteknek** kéthetente kedden 17.30
- ♦ **Baba-mama kör** a hónap 1. és 3. csütörtök 9.30 (gyermekmegőrzéssel)
- ♦ **Pároskör I.** a hónap 3. péntekjén 18 óra gyermekmegőrzéssel
- ♦ **Pároskör II.** a hónap 2. szombatján 17 óra gyermekmegőrzéssel
- ♦ **Közös bibliaóra** a hónap utolsó péntekjén 18 óra
- ♦ **Eltökélt szívű nők** a hónap utolsó szombatján 15.30
- ♦ **Páratlanok köre** a hónap 1. szombatján 16 óra
- ♦ **Női kör** a hónap 2. szombatján 16 óra

FASORI HARANGSZÓ

a Budapest-Fasori Református Egyházközség
negyedéves kiadványa

1071 Budapest, Városligeti fasor 5. • www.fasor.hu

E-mail: hivatal@fasor.hu • Telefon: 342-7311

Szerkesztők:

Cseke Hajnalka, Dévai-Józsa Gábor,
Diószegi Rita, Halász Kinga, Somogyiné Ficsor
Krisztina, dr. Széplaki György

Olvasószerkesztő: Diószegi Rita
Tördelőszerkesztő: Kovács György
Felelős szerkesztő: Cseke Hajnalka